

★ WESTERN ★ MOBA®

RODOKAPS

Svazek 010

37 Kč

**HRA O CENY
UVNITŘ**

Úhlavní nepřátelé

Slovensko 1,75 € / 52,80 SKK

Kód 010

RODOKAPS

Svazek 010

Jeff Denver

Úhlavní nepřátelé

Ten supí ksicht hraje falešně!

Jim Walker měl už od začátku poslední hry podezření – ale teď má i důkaz. Položil své karty na stůl a nechal je ležet odkryté.

„Hej, co máš, kovboji?“ zavrčel supí ksicht.

Jim Walker si chladně změřil profesionálního hráče. „Mám něco proti cinknutým kartám!“ řekl jasně a zřetelně. Ruch v sále rázem utichl. Všichni se zahleděli ke stolu se třemi hráči.

Profesionální hráč se téměř neznatelně narovnal. Vrhł na šerifa, třetího hráče pokeru, rychlý pohled. „Chceš mě, ty honáku krav, obvinít z falešné hry?“ sykl nebezpečně tiše.

Ruce Jima Walkera ležely klidně na stolní desce. „Jo!“ řekl ostře do ticha. Věděl, co teď asi přijde. Ve vzduchu bylo cítit olovo...

„Vy jste se zbláznil!“ udeřil na něho šerif. Našpulil zlostně odulé rty.

„Pan Terry je poctivý hráč. Vůbec nechápu, jak jste k tomu přišel, něco takového tvrdit.“

Jim Walker nespustil profesionálního hráče z očí. „Ať si sundá kabát!“ požadoval tvrdě. „Pak se ukáže, kdo z nás dvou má pravdu.“

Lear Terry roztáhl tvář k pohrdavému úsměšku. Profesionální hráč byl hubený, jeho postava působila téměř křehce. Nosil elegantní bílý oblek se zlatými prýmkami. Měl kostnatý obličej s vystouplými lícními kostmi a skobovitým nosem připomínal supa. Pichlavé, planoucí oči upozorňovaly vnímavého pozorovatele, že tento muž je nebezpečný.

„Ty ses upnul na nějakou bláznivou myšlenku, kovboji,“ řekl huhňavě. „Já ale umím odpouštět. Nemám nic proti tomu, když odstoupíš, kovboji.“

„Tak sakra popadni svůj klobouk a zmiz!“ sykl šerif.

„Nemyslím, že bych chtěl takto ukončit hru,“ odvětil Jim Walker klidně. Během večera prohrál aspoň tisíc dolarů. Trochu moc na to, aby je chtěl přenechat tomu falešnému hráči.

Lear Terry si ho chladně změřil. „Zmiz, ty honáku krav, nebo skončíš s kulkou uprostřed čela,“ vyštěkl chraplavě.

„Zkus to, podvodníku!“

Karbaník zareagoval bleskově a s nečekanou obratností. Pravou rukou odhodil karty a zajel pod kabát. Jeho prsty uchopily kolt s krátkou hlavní a vyrvaly ho z podpažního pouzdra.

Ale s tím Jim Walker počítal.

Jeho pravá ruka vystřelila k opasku s revolverem a stiskla pažbu. Vše vypadalo jako jediný plynulý pohyb, kterému se lze naučit jen dlouholetým tréninkem.

Zdálo se, že mu šestiranka sama vlétla do ruky. Aspoň tak to připadalo návštěvníkům saloonu, když najednou uviděli revolver v kovbojově ruce.

Neohroženě se postavil proti profesionálnímu hráči. Ten uhnul na stranu.

V tu chvíli stiskl Jim Walker spoušť.

Zvuk výstřelu se valil saloonem. Před hlavní šestiranky vyšlehl ohnivý květ a žhavé olovo se zarylo karbaníkovi přímo do bílé hrudi. V okamžiku se košile zbarvila rudě.

Lear Terry vykřikl bolestí. A ve smrtelném zápase ještě vystřelil ze svého koltu. Kulka minula o šířku dlaně levé ucho Jima Walkera a třískla o strop.

Vzduchem se rozlétly třísky.

S přihloupkým výrazem se hráč sesunul ze židle. Kolt mu vyklouzl z ochablé ruky. S vyhasínajícím pohledem ležel na hrubých prknech podlahy saloonu. Červená skvrna na košili se zvětšovala.

Muži užasle zírali na mrtvého. Zdálo se, že nedokážou pochopit, že tenhle kovboj Leara Terryho jen tak od pasu zastřelil. Všichni věděli, jak byl tento karbaník nebezpečný. A dosud nikomu se nepodařilo dokázat, že hraje falešně.

Jim Walker zastrčil revolver zpět do pouzdra a vstal.

„Začal si on,“ přerušil tísnivé ticho a chtěl obejít stůl, aby vytáhl Learu Terrymu karty z vesty.

Ale k tomu už nedošlo.

„Dej pracký nahoru!“ osopil se na něho šerif. Mířil na něho revolverem.

Nekompromisně hleděl na Jima Walkera. „On si začal,“ opakoval a rozhlížel se po saloonu. „To může každý dosvědčit. Všichni to přece viděli.“

Šerif Henderson překypoval zlostí. „Já jsem vůbec nic neviděl, kovboji,“ zaskřehotal. „A pochybuju, že tu někdo něco viděl. Nebo všiml si někdo něčeho takového?“ zeptal se útočně a výhružně se díval kolem.

Všichni uhýbali jeho pohledu. Nikdo se nepřihlásil. V saloonu bylo mrtvé ticho. Barman leštil sklenici, jako by chtěl vytvořit nový světový rekord.

Jim Walker zbledl. „Ten chlap hrál falešně,“ vyrazil ze sebe sevřeným hlasem. Teď poprvé se proklínal, do čeho se to nechal vtáhnout. „Stačí se jen podívat do jeho vesty, šerife. Tam najdete ty falešné karty.“

„Houby najdu,“ zavrčel šerif Henderson a pohnul revolverem.

„Leara Terryho jste chladnokrevně zastřelil. Za to budete viset.“

Jim Walker horečnatě přemýšlel. V hlavě mu to vřelo. Neznal zvyky v tomto městě na texaské hranici u Nového Mexika. Ale věřil obtloustlému šerifovi, že ho dostane na šibenici. Byla to do nebe volající nespravedlnost, ale nikdo z mužů v saloonu nic neřekl, bylo jasné, že šerif Henderson si umí prosadit svou.

Kovboj ale neměl ani v nejmenším touhu seznámit se blíže s oprátkou. To by radši sáhl po zbrani a prodal svůj život co nejdraž. Věděl, jak rychleji může vytáhnout.

Jim Walker uviděl šerifův pohrdavý úšklebek a chtěl sáhnout pro kolt do pouzdra. Jeho ruka se však zastavila v půli pohybu.

Tvrdý úder zasáhl zezadu jeho hlavu. Měl pocit, že se mu rozskočila lebka. Zdálo se mu, že ho obklopilo moře z černého písku. Zhroutil se a upadl vedle mrtvého Leara Terryho.

+ + + + +

John C. Ness se opíral o výčep a se zdánlivě nezúčastněným obličejem přihlížel, jak rozložitý zástupce šerifa složil kovboje zezadu. Neřekl také nic, když kovboje postavili na nohy a vyvlekli ze saloonu. Měl téměř zavřené oči a vypadal lenivě. To bylo ale jen zdání.

Ve skutečnosti sledoval každý pohyb a už dlouho tušil, že dojde k násilí. Naučil se předvídat reakce ostatních podle výrazu obličeje.

Šerif Henderson se ohlédl k výčepu. „No co je?“ vyštěkl chraplavě. „Ten honák zavraždil Leara Terryho. Jasná věc!“

Muži v saloonu odvrátili pohledy. Vše ztěžklo tichem. Smrt karbaníka jim nešla z mysli.

„Pust' zas ten zatracený orchestrion!“ zařval muž s šerifskou hvězdou a hodil barmanovi stříbrnou minci. Ten ji šikovně zachytil a chvějící se rukou ji strčil do otvoru. Za chvíli se drala ven hlasitá hudba. Muži se zase začali mezi sebou bavit.

Šerif Henderson čekal s výhružným výrazem, až se jeho mohutný pomocník vrátí. Společně vynesli karbaníka ven.

John Ness si všiml, že mrtvému hráči vypadla z vesty karta.

Henderson ji rychle schoval. O vteřinu později zůstaly za muži zákona jen komíhající se křídla dveří.

„Ještě drink?“ ptal se vyčouhlý barman a zkoumavě si Johna Nesse prohlížel. Věděl, že tento urostlý šlachovitý muž v černém uprášeném obleku přijel do Namesy teprve před pár hodinami – a vyzná se v kartách.

Drive než vzali hráči pokeru do hry Jima Walkera, hrál s nimi tento cizinec s chladnými, světle šedými očima a vyhrával. Pokud si barman Ricky Benton všiml, oškubal šerifa o slušné peníze. A tím mu byl docela sympatický. Ricky Benton by za tu hyenu Hendersona nedal ani cent.

Zdálo se, že se John C. Ness probral ze svého polospánku, když otevřel víčka a bez okolků se obrátil na barmana.

„To není špatný nápad, barmane,“ řekl klidným hlasem a hodil do sebe zbytek whisky. „Ale tu pančovanou whisky si nech pod pultem.“

Ricky Benton se široce usmál a vylovil z regálu láhev s dobrou whisky. Naplnil cizincovu sklenici a posunul ji před něho. Sám si nalil taky.

„Jednu teď snesu,“ zamumlal. „Ale Leara mi líto není. To muselo jednou přijít.“

„Drsné zvyky,“ mínil John Ness a zvedl sklenici k ústům. Přes okraj nespouštěl barmana z očí. Jeho hlas zněl, jako by ho toto téma ani v nejmenším nezajímalo.

Ricky Benton si olízl rty a pokrčil rameny. „Kdyby každý v Namese dodržoval pravidla hry, dalo by se to vydržet,“ vysvětloval táhle.

„A kdo vymyslel tahle pravidla, barmane?“ zeptal se John Ness.

Ricky Benton se ušklíbl. „Hank Slade, král stád,“ řekl přidušeným hlasem. „Pete Henderson patří k jeho lidem.“

„A ten karbaník?“

„Dobrý Sladeův kamarád,“ pohotově informoval barman. „Hrozně si Leara oblíbil...“

John Ness přikývl a zamyšleně se zahleděl na svůj drink. Znělo mu to povědomě. Nebylo to poprvé, co nějaký mocný boss přes

dobytek ovládal město. Ale nebylo to to, co ho zajímalo.

„Slyšel jsi někdy o Jacku Durangovi?“ zeptal se a ostře pohlédl na Rickyho Bentona. Jeho oči se zmenšily na úzké štěrbiny.

Barman svažtil čelo, dlouze přemýšlel, dokud neutřel ták před sebou. Pak zavrtěl hlavou. „Ne, pokud vím. Měl bych toho chlápka znát?“

John Ness skrýval zklamání. „Můžeš na tu otázku zapomenout, brachu,“ řekl ztěžka a přistrčil mu větší bankovku. „Uděláš mi radost, když na to zapomeneš.“

Ricky Benton sice nechápal proč, ale za deset babek by si nějaký výpadek paměti dovolit mohl. Rychle bankovku schoval. „Mně to jde jedním uchem dovnitř a druhým ven,“ tvrdil a ukazoval si na uši.

Muž v černém obleku mu pokynul a odkráčel ze saloonu. Zůstal stát na prknech verandy. Za ním se komíhala křídla dveří. Jeho pohled bloudil po Mainstreet, na níž ještě panoval čilý ruch, přestože už první červánky zbarvily střechy této texaské obce do nachova.

Nějaký valník rachotil po jílovité půdě a v poslední vteřině se vyhnul dvěma hrajícím si dětem. Muž na kozlíku nadával a práskal bičem.

John C. Ness zavěsil palce za řemen s revolverem, který nosil zavěšený velmi nízko, a přešel ulici. Mířil k nájemní stáji.

Gregg Dunkin se zrovna chystal uklízet v boxech, když ho John Ness oslovil. Vylekaně se ohlédl. Neslyšel ho přicházet.

„Cože?“ zakrákal. Gregg Dunkin byl nahluchlý.

„Potřebuju koně. Žádnou starou herku, ale zdravé, vytrvalé zvíře,“ opakoval.

Stařík se na něho nechápavě podíval. „Ale vy máte nádherného koně!“ Muž v černém obleku ho okolo poledne u něho ustájil. Černá klisna byla skutečně nádherný exemplář.

„Já ale potřebuju dva,“ odvětil John suše. „Tak co tedy?“ O deset minut později koupil od staříka silného ryzáka. Pak se dozásobil potravinami a municí. S tím se vrátil do stáje. Nechal oba koně osedlat a usedl na černou klisnu. Ryzáka vedl na provaze za sebou.

Před šerifovým úřadem seskočil ze sedla, přivázal oba koně k zábradlí a rozrazil dveře kanceláře.

Šerif Henderson si právě dopřával mohutný lok ze své zásoby whisky, když muž v černém vstoupil. Pete Henderson se skoro udusil.

„Hallo, šerife,“ řekl John se sotva postřehnutelným úsměvem na rtech.

Henderson urychleně schoval láhev do psacího stolu. Vrhł na cizince zničující pohled. „K čertu, co chcete?“

John Ness se bleskurychle rozhlédl po místnosti. Po pomocníkovi ani stopy. Možná byl ve vedlejším traktu, kde jsou cely. Jeho odhad se okamžitě potvrdil, když se vynořil v průchodu. „To je proklatě nepěkná záležitost s tím Learem Terrym,“ řekl klidně John Ness.

Pete Henderson přivřel oči. „Co tím chcete říct?“

„Ten chlap hrál opravdu falešně.“ Usmíval se přitom přátelsky a registroval zpod víček, že pomocník sahá po revolveru.

„Nevykládejte nesmysly!“ zafuněl obtloustlý šerif. „Ten honák ztratil nervy. Byla to jednoznačně vražda. Chlape, nepleťte se do toho. Mohl byste z toho mít problémy. Osedlejte si raději svého koně a zmizte. Já nevidím v Nameze rád cizince.“ Skutečný důvod jeho hněvu byl ale ten, že při pohledu na Johna Nesse si vzpomněl, o kolik peněz ho obehrál. A nic nenáviděl tak, jako prohru.

„Můj kuň je už osedlaný, šerife,“ zůstával John zcela klidný. Najednou měl v ruce karty. Šikovnými prsty rozprostřel karty do vějíře a zase je shrnul dohromady. „Chci vám nabídnout obchod.“

Pete Henderson zíral ohromeně na cizince. „Obchod?“

John Ness přikývl. „Odhaduju, že chcete toho kovboje opravdu oběsit, že?“

„Na to se můžete spolehnout!“ zavrčel Henderson.

„A přitom víte stejně dobře jako já, že Terry byl falešný hráč.“

„Poslyšte...“

„Nabízím vám za toho kovboje dva tisíce babek!“ přerušil ho John Ness drsně.

Šerif si ho podezíravě prohlížel. „Dva tisíce dolarů za toho honáka krav? Proč?“

John Ness se nepřátelsky pousmál. „Třeba si s ním potřebuju vyřídit něco soukromého. Věšení jde d'ábelsky rychle.“

Pete Henderson vrhl pohled na pomocníka a mnul si bradu. Hlava pracovala na plné obrátky. Tenhle muž v černém obleku vypadá, že klidně dá dva tisíce dolarů za nějakou soukromou pomstu. Ale ještě tu je Hank Slade. Ten bude chtít Terryho vraha mít. Jen jemu to nevynese ani jeden pitomý cent,

John C. Ness vypadal, že uhodl Šerifovy myšlenky. „Každý v Nemese ví, že Terry byl falešný hráč. Dám vám to písemně, že ten kovboj střílel v sebeobraně. To vám bude krýt záda.“

Pete Henderson se ušklíbl. „To by byla možnost. Proklatě mazaná, pane... Okey, dejte mi ty dva tisíce!“ Dychtivě nastavil ruku.

„Zahrajme si o ně, šerife. Já dám na stůl dva tisíce dolarů – a vy vsadíte kovboje. Uvažte, to je férová nabídka.“

Šerif Henderson chvíli váhal. Tahle podmínka se mu vůbec nelíbila. Ale muž v černém byl jak skála. Tak moc mu na tom hloupém honákovi nemusí záležet. Ale může zkasírovat dva tisíce babek, když vyhraje. A nepochyboval o tom, že vyhraje. Vždycky si s Terryem dobře rozuměli a leccos se od něho naučil.

„Okay, zahrajme si o toho čubčího syna,“ vyrazil ze sebe konečně šerif. Sklonil se ke svému poškrábanému psacímu stolu a vytáhl poloprázdnou láhev whisky. „Ale chci vidět na stole ty peníze – a zkontroluju karty!“

John Ness vyloudil uvážlivý úsměv. Odpočítal peníze doprostřed a podal mu karty, aby mohl udělat kontrolu.

„Dobrá, začněme.“ Šerifův hlas zněl zastřeně. Na jeho čele se perlily kapky potu z rozrušení. Nespouštěl oči z peněz. Žíznilivě dal láhev k ústům a zavdal si řádný lok.

John C. Ness se posadil k němu ke stolu a neměl se nijak k tomu, aby rozdal karty. Jen vyčkávavě seděl.

„Sakra, na co čekáte?“ zakrákal Henders netrpělivě.

Muž v černém otočil hlavu dozadu, kde stál opřen o zeď pomocník, který měl stále ruku na revolveru.

„Nemůžu se soustředit, když še musím pořád obávat, kdy mě zezadu praští nebo chytну kulku mezi lopatky,“ řekl klidně.

Pomocník sebou trhl. „Co to má znamenat, pane?“ zahulákal útočně.

John Ness se pomalu otočil k němu, udělal z karet vějíř a chladně se usmál. „Nevím, jak moc jsi dobrý, když se musíš podívat protivníkovi do očí, ale úder zezadu máš výborný.“

Pomocník si ho zlostně měřil. Jeho ruka šátrala po pažbě koltu. „Chceš si to vyzkoušet, cizince?“

„Nech těch keců, Chade,“ vstoupil do toho šerif. „Pojď sem k nám. Stoupni si za mě. Sakra, řekl jsem, že máš jít sem. A nesahej na ten kvér!“

Proti své vůli se mohutný pomocník odlepil od zdi a postavil se za obtlouklého potíciho se šerifa.

„Poslouchá na slovo,“ pochválil ho John Ness posměšně. „Hodný.“

Pomocník procedil nadávku.

„Rozdejte to,“ zasyčel vztekle šerifa zavalil si ještě z lahve. A nedůvěřivým zrakem sledoval, jak cizinec míchá karty a nechává ho sejmout.

Pak létaly karty přes stůl.

V šerifově kanceláři bylo mrtvolné ticho.. Dolehlo na ně svazující napětí.

„Novou?“ zeptal se John Ness klidně.

Šerif Henderson vzhlédl úzkýma očima od svých karet. Jistota vítězství obklopila muže s šerifskou hvězdou. Vycenil zuby.

„Ne.“

„Já si vezmu dvě.“ John Ness odložil zvolna dvě karty a vzal si dvě nové. Potom si jednou rukou ubalil cigaretu a dal ji klidně do úst.

Pete Henderson těžce dýchal. Hřbetem ruky si otíral čelo. Pořád znovu stácel svůj pohled k penězům, které ležely přesně uprostřed stolu. Už byly skoro jako jeho. Tentokrát měl lepší list. Zkasíruje peníze a toho honáka nechá pověsit.

„No tak pohyb, vyložte už!“ Nervové vypětí se vrývalo šerifovi až do ledvin. „Chci vidět vaše karty, cizince.“ Jist si svým vítězstvím, pleskl svými kartami o stůl.

„Proklatě dobré karty,“ musel uznat John Ness. Šerif měl dvě esa a tři krále. Výborné listy, pravděpodobnost, že je někdo přebije, není téměř žádná.

„Každý má jednu smůlu,“ ušklíbl se Henderson.

John Ness odevzdaně přikývl. „Správně.“ A potom začal vykládat karty, jednu za druhou. Téměř nedbale rozložil muž v černém své karty do půlkruhu.

Šerif zbledl.

„Deset, kluk, dáma, král – eso!“ sdělil chladně John.

Tímto Henderson prohrál.

Musel mu vydat Jima Walkera. Stravoval ho nezměrný vztek. Instinktivně věděl, že ho cizinec tahal za nohu. Hrál stejně tak falešně jako Lear Terry. A on si ničeho nevšiml.

Zdálo se, že pomocník uhodl šerifovy myšlenky, protože jeho pěst vystřelila k pouzdru a vyrvala z něho kolt.

John Ness s tím počítal. Rychlostí blesku uchopil kolt. Zbraň mu přesně padla do ruky.

Chad měl svůj revolver napůl z pouzdra, když pohlédl do temné hlavně revolveru Johna Nesse.

„Moc nespíchej, hochu!“ varoval ho muž v černém s úsměvem na rtech. „Zdejší vzduch by mohl pekelně zolovnatět. Neobracej se na mě dřív, než budeš mít drátěnou košili.“

Pomocník vteřinu zaváhal. Potom pustil zbraň ze špiček prstů jako kus žhavého železa. Kolt sklouzl zpět do pouzdra.

„Tak se mi hned víc líbíš, chlapče. A odlehči si ještě od toho opasku!“ přikázal John Ness. Jeho hlas byl chladný a výhružný.

„Chlape, to ti přijde draho.“ Pete Henderson se ještě nevzpamatoval z leknutí. Vůbec nepochopil, že hráč udělal další tah. Jako očarovaný položil zbraň do ruky muže v černém. Nervózně polykal.

„Ruce na stůl!“ Revolver zamířil krátce na šerifa, který ale ihned splnil příkaz.

Pomocník si mezitím s neochotným výrazem plným znechucení sundal opasek se zbraní. Chmurně a s rachotem dopadl na zem. Pak musel vytáhnout šerifův kolt z pouzdra.

John Ness se zvedl a vedl ho do traktu s celami. „Pohni, odemkni celu. A kdo se cítí být hrdinou, může si klidně něco zkusit. Rakvář se už těší na svou práci!“

+ + + + +

Jim Walker pochopil jen zčásti, že se ve vedlejší místnosti něco přihodilo. Pořád ho hrozně bolela hlava. Opatrně ohmatával bouli na zátylku, když vešel šerif se svým zástupcem a Johnem Nessem v zádech.

Kovboj vyskočil z pryčny. Bolest mu okamžitě proběhla celým tělem. Vyrazil ze sebe pořádné zaklení. „Který neřád mi to udělal?“ zavrčel. Pak zahlédl revolver v ruce černě oděného muže. Zarazil se.

„Hned se můžeš revanšovat,“ řekl John Ness s posměšným ušklíbnutím. „Honem, šerife, odemkněte to už!“

„Kopete si hrob, cizince,“ zakrákal Pete Henderson, soptící vztekem. „Jakmile se o tom dozví Hank Slade, váš život nebude mít cenu ani jednoho centu.“

„Ušetřete si ta lidová rčení!“ John Ness mu zaryl hlaveň tvrdě do zad. Nedělalo mu žádnou velkou radost takto zacházet se šerifem, ale nedal mu jinou volbu. Kromě toho tehle Jim Walker neměl na svědomí žádnou vraždu.

Se zarytým obličejem odemkl Pete Henderson dveře cely. John Ness ho strčil dovnitř, hned za ním Chada. „Dělej svému šéfovi trochu společnost, hochu.“

„Hej, co se to tu stalo?“ chtěl vědět Jim Walker. Teď už vůbec ničemu nerozuměl. Muže v černém obleku viděl jen jednou krátce v saloonu. A teď ho vytáhl z vězení.

„Pojď už ven. Vysvětlím ti to později,“ naléhal John Ness. Jim Walker vyšel váhavě z cely. John rychle přirazil dveře a zamkl je. Zastrčil revolver do pouzdra a schoval i svazek klíčů. „Tady bude potřeba dobrý kovář, aby vás odtud dostal,“ řekl šerifovi.

„My si tě najdeme, cizince!“ syčel Pete Henderson jedovatě. „A pak budeš viset. Tak jako tady ten honák.“

John Ness se naklonil k mřížím. Jeho oči se změnily v úzké štěrbiniky, za kterými se nebezpečně blýskalo.

„Lear Terry byl proklatě Špatriý hráč,“ odvětil ostře. „Tu kulku si zasloužil, šerife. A ještě něco. Pokud opravdu trváte na tom, že mě

budete pronásledovat, na něco se připravte.

Je možné, že mě dopadnete. Ale jedno je jisté, tebe vezmu vždycky s sebou, na to se spolehni. Jestli jsi teda tak chytrý, zapomeneš na tuhle událost a užiješ si ještě trochu života ve zdraví!“

„Ty čubčí synu,“ zavrčel pomocník bezmocným vztekem.

John Ness na něho vrhl chladný pohled, pak se odvrátil a opustil úzkou chodbu. Rozložitý Jim Walker ho zmateně následoval. Vůbec nechápal, která bije. Cizince vůbec neznal. Proč se pouštěl do rozepře s šerifem?

„Vezmi si svůj opasek a pojd’,“ pobízel ho John Ness.

„Človče, můžeš mi aspoň trochu vysvětlit, co má tohle všechno znamenat?“ žádal ho kovboj a zaujal obranný postoj.

„To znamená, že ještě nemusíš nutně viset, pokud si to ovšem sám vysloveně nepřeješ,“ odpověděl John Ness netrpělivě. „Pokud ale přesto chceš uzavřít známost s oprátkou, pak tady klidně zůstaň.“

To zapůsobilo. Statný kovboj se světlýma bdělýma očima pochopil. Popadl svůj opasek s revolverem, který šerif pověsil vedle stojanu na zbraně a zapnul si ho.

„Sakra, potřebuju koně!“ Jim Walker si uvědomil, že prohrál nejen svůj poslední cent, ale i koně. Snad sám ďábel mu to tehdy našeptával. Prokletá hráčská vášeň!

John Ness se pousmál. „Už jsem se o všechno postaral. Pojd’, zmizíme.“ Zabouchl dveře kanceláře, odvázal koně a vyšvihl se do sedla černé klisny.

„Ten ryzák je pro mě?“ Jim Walker byl jako ve snách. Kůň dělal po čertech dobrý dojem a koním a kravám on přece rozuměl.

„Jestli mi položíš ještě jednu takovou otázku, tak začnu litovat, že jsem tě vytáhl z lochu,“ mínil John Ness a pobídl svého koně.

Volání o pomoc z vězení proniklo až na ulici. Jim Walker už neotálel. Elegantním skokem se dostal do sedla a popíchl ryzáka do slabin. Kůň se vzpjal a už uháněl za černou klisnou, která za sebou nechávala oblaka prachu. V dunění kopyt zaniklo volání o pomoc Chada a Peta Hendersona. Kovboj dohnal Johna Nesse až u posledních domů texaského města. Zašklebil se na něho, John mu oplatil tímtéž. A bok po boku uháněli na západ. Každou chvíli se jim

mohl v zádech objevit pronásledovatel. To bylo to, s čím Jim Walker počítal. A jen John Ness věděl, že jsou jim na stopě mnohem nebezpečnější muži.

Zacházející slunce zalilo čtyři muže krvavou září. Byli skrz naskrz propocení a lepili se na sedla. Jejich tvrdé, odhodlané obličejy byly pokryté šedohnědou vrstvou prachu.

Přijížděli z východu a všechno si vezli na koních. Těla zvířat byla lesklá potem. Když se objevily první domy Nemesy, muž v čele zrychlil tempo.

Měl obličej boxera. Nízké, ploché čelo, vlasy jako koudel, odulé rty a zdeformovaný nos. Jmenoval se Paco. Vedl tlupu banditů.

„Tady dostaneme čerstvé koně,“ zařval na své lidi.

Jeho muži souhlasili. Byli to vesměs lidi ze spodiny společnosti té nejhorší sorty: Al Zake, umělec v zacházení s revolverem, který se nikdy nevyhnul žádné přestřelce, Dean Pourdey, bandita s ptačím obličejem, který ze sebe nedokázal dostat jedinou souvislou větu, přesto měl vždycky dost fantazie na to, když chtěl někoho mučit. A čtvrtý muž byl Diego Alvarez, prchlivý Mexikánec s černým, jako nitka tenkým, knírkem nad horním rtem. Alvarez, jak o sobě tvrdil, umí připíchnout svými dvěma vrhacími noži mouchu na zeď stodoly.

To byli čtyři banditi, které poslal Jack Durango, aby zabili Johna Nesse. Byli to lumpové, jejichž obličejy byly známé z mnohých zatykačů. A ještě něco měli společného: nepatřili k první garnituře.

Paco Ramiro se obrátil na svého krajana Diega Alvareze.

„Ten čubčí syn tudy musel projet,“ křikl, aby přehlušil dunění kopyt. „Možná se ještě zdržuje v tomhle hnízdě, Diego.“

Mistr vrhacích nožů protáhl obličej do d'ábelské grimasy. „Pak to má ten gringo spočítaný!“

Al Zake se výsměšně usmál. „Nevidíš si do huby, Mexikáne.“ Nelíbilo se mu, když tihle grázlové mluvili tak opovržlivě o jakémkoliv gringovi. Pořád se cítil být yenkee. Proto se při vhodných příležitostech revanšoval Al Zake stejně pádnými nadávkami.

„Už ve Fort Worhu jsi prohlašoval, že mu podřízneš chřtán,“ připomněl pistolník. „A přitom tě ten prokletý čubčí syn skoro trefil od boku.“

Vrhač nožů se rozhlížel kolem Diego Alvarez ho rozčiloval. Jeho rty se ztenčily do úzkých čárek.

„Chceš snad říct, že je to moje vina, že John Ness nebyl dopaden?“ zasyčel.

„Každopádně se doted' nepodařilo mu zatnout tipec,“ odvětil Al Zake s úšklebkem.

„Držte huby!“ zavrčel do toho Paco. Hádek v posledních dnech přibývalo. Hlavně Diego a Al spolu nemohli vyjít. Věděl, že se ti dva jednou skutečně chytanou.

Ve Fort Worthu ztratili už dva muže, Lerryho a Sama, kteří se k nim krátce předtím připojili. Tito pistolníci si byli příliš sebejistí. Muž, který čtyři roky seděl, nemůže už nikdy dobře střílet. Za tento omyl zaplatili.

„Pokud chce mít ten zelenáč problémy, stačí jen říct,“ brblal Diego Alvarez a vrhl na pistolníka zlostný pohled.

„Zbláznili jste se?“ zavrčel Paco. „John Ness by měl radost, kdyby viděl, jak se tu vzájemně napadáte. Máte sakra vůbec nějaký mozek v hlavě? Vždyť tu jde o celé jmění. Musíme toho čubčího syna dopadnout. Potom se můžete postřílet navzájem.“

Hubený Dean Pourdey se přihloupě šklebil. „Postřílet? Diego by raději použil nůž, ne?“

Paco Ramiro po něm šlehl zlostným pohledem. „Idiote!“ ulevil si. Skupina se těžce ukázňovala. „Pojďte, pokračujem!“ vyzval své lidi a pobídl koně. „Jestli nám John Ness upláchne, Durango zařídí, abychom byli o hlavu kratší.“

To zapůsobilo.

Z Jacka Duranga měli posvátný respekt. Jeli dál a následovali Paca. Za pár minut byli u prvních domů Namesy.

Za necelou půlhodinu se oranžový kotouč na západě schová za pahorky. Neměli moc času na to, aby našli stopu Johna Nesse.

Propocení, prachem pokrytí jezdci měli Mainstreet celou pro sebe. Už nikdo se na ulici nezdržoval. To hnízdo vzbuzovalo ještě ubožejší dojem, než Paco očekával.

„Diego, ty se postaráš o koně!“ přikázal Paco. Věděl, že to mezi jeho lidmi vře. Ale s nimi by se měl vypořádat Jack Durango osobně.

Tenhle zelenáč od Ala Zaka mu šel pěkně na nervy. Ale v boji proti Johnu Nessovi bude potřeba každý revolver.

„Capito!“ zašklebil se Diego.

„Půjdu se zatím poptat do saloonu. Snad tu ten zkurvysyn byl. Vždyť město leží přímo na cestě.“

„Jestli ho najdeš, dej vědět. Taky bych si s ním povykládal.“ Mexikánec vycenil své zanedbané žluté zuby.

„Postarej se o čerstvé koně,“ opakoval Paco a oddělil se od ostatních tří banditů. Zamířil přímo do saloonu, který byl nepřehlédnutelný.

Unaveně slezl z koně a přivázal ho k zábradlí. Klobouk s širokou krepou si posunul do týla a hřbetem ruky si otřel čelo. Víc než týden byli na cestě za Johnem Nessem. Několikrát ztratili stopu. Protože věděli, jakým směrem ho to táhne, nikdy dlouho netrvalo a byli mu zase v patách.

Jen jednou došlo k přestřelce. A to bylo ve Fort Worthu. Oba střelci, kteří se k nim připojili, to měli rychle za sebou. John Ness využil své šance a z úzké vedlejší uličky je pokropil olovem. Skoro to schytil i Diego.

Když na to Paco Ramiro jen pomyslel, obličej mu ztvrdl a byl plný odhodlání. Dneska nebo zítra Johna dostanou. Pak bude mít dost. Už nikdo neudělá chybu a nikdo mu nedá žádnou šanci.

Mexikánec s boxerským vzezřením si popotáhl opasek se zbraní a vrazil do dveří saloonu. Křídla lítaček se mu komíhala za zády. Přeměřil si hosty pohledem. Byli tu jen tři. Po Johnu Nessovi ani stopy. Držení jeho těla se trochu uvolnilo. Plouživým krokem šel k pultu.

„Jednu tequilu!“ objednal si. A najednou se mu kolem úst ohraničených hlubokými brázdami rozlil přátelský úsměv. Chtěl přece od barmana informace, a proto se musel usmívat.

Zbytek bandy jel ulicí dál. Pak objevili vývěsní štít s obrysy koně. Nebylo to žádné velké umění, ale šlo poznat, o co jde.

„Tady bude nějaká stáj,“ zvolal Diego, který ceduli objevil jako první.

Sjeli ze sedel.

„Ty zůstaneš tady!’* řekl Diego Deanu Pourdeymu.

Oslovený nenamítal nic proti povýšenému tónu. Dělal všechno, co mu řekli. Jako nájemní vrah byl k nezaplacení. Nikdy nekladl žádné otázky.

„No jasně,,, řekl Dean a zašklebil se, Diego Alvarez vstoupil do nájemní stáje následován Alem Zakem. Uvnitř bylo příjemně chladno. Ucítili vůni ovsa a čerstvé vody. Staříka našli v jednom boxu vzadu.

Na jeho zarostlé tváři se zračil přátelský úsměv. Opíral se o vidle. „Co pro vás můžu udělat, pánové? Cena u mě je dolar za den a pět za týden.“

„Potřebujem čerstvé koně, dědku,“ řekl Diego Alvarez suše.

Stařík se rozzářil. „Mám spoustu dobrých koní, pane. Určitě tu něco najdete.“

„Chceme koně, kteří by nebyli po míli na odpis,“ vmísil se do toho Al Zake.

„Moji koně...,“ zaprotestoval stařík.

„Ušetři si samochválu,“ přerušil ho hned Diego a uštědřil mu herdu. „Máme naspěch. Ukaž nám, co máš.“

V zapadlých staříkových očích se zachvěl strach. Křečovitě pobíhal a ukazoval urychleně Mexikánovi, jaké koně by mohl mít. Byla to bez výjimky silná, zdravá zvířata. Žádné vysloveně výstavní kusy, ale přesně to, co Diego hledal.

„Okay, vezmem si ty čtyři,“ pravil Diego konečně. „Dáme ti za ně naše koně, dědku. Ti naši mají větší cenu než ti tvoji, ale nebudu po tobě za ně nic chtít. Nemusíš nám nic vracet.“ Výsměšná grimasa proběhla tváří vrhače nožů.

Starý majitel stáje nejdřív nechápal úplně přesně. Když Dean Pourdey potom přivedl tri zchvácené, totálně vyčerpané koně a Diego Alvarez svou nabídku ještě jednou zopakoval, zbledl.

„Ne, to nejde!“ vykřikl vyděšeně. „Já nic nevyměňuji. Dejte mi koně zase zpátky.“ Chtěl je vzít za uzdu, kterou držel Al Zake.

Přátelský výraz z Mexikánova obličeje okamžitě zmizel. Jeho ruka bleskurychle vystřelila dozadu. V okamžiku držel oboustranně nabroušený nůž. Máchl jím po staříkovi. Milimetr před ním se

zastavil.

„Máš snad ještě něco proti, dědku?“ zeptal se Diego Alvarez nebezpečně tichým hlasem. Olízl si jazykem suché rty.

Starý muž jen hleděl. Koulel hluboko zapadlými očima, neodvažoval se pohnout z místa. Těžce oddechoval.

„Pane...“ zakrákal. Hlas mu selhal. Smrtný strach se mu zračil v očích.

„To vypadá, jako bys nebyl s obchodem moc spokojen, nebo že bych se mýlil?“ Mexikánec si ho prohlížel. Čekal jen na to, až se bude bránit. Hádky s Alem Zakem v něm roznítily vztek. Tenhle chlápek přišel právě včas, aby se na něm odreagoval.

„Já... z toho... přece... Žiju... pánové,“ vypravil ze sebe obtížně, jako by měl jazyk z olova. „To... přece... nemůžete...“

Čepel se ještě přiblížila, dotkla se kůže. Diego Alvarez udělal bleskurychlý pohyb rukou doprava. Čepel řízla do kůže na vršku hlavy. Objevil se tenký červený pramínek.

Stařík vykřikl.

„Myslím, že už jsme zajedno, že?“ zašklebil se Diego. „To je docela slušný obchod, když tě nechám naživu.“

Najednou s ním někdo zezadu prudce zacloumal. Skoro ztratil rovnováhu. Vztekla zařval a stiskl pevněji nůž, chtěl instinktivně bodnout. Ale pak uviděl, kdo to byl.

Byl to Paco Ramiro.

Jeho obličej s deformovaným nosem byl plný zlosti. „Dej ten nůž pryč!“ sykl, jen těžko se ovládal. Jeho ruka ležela na pouzdru s revolverem. Ani v nejmenším svému krajanovi nedůvěřoval. S nožem v ruce byl Diego nevypočitatelný.

Diego váhal. „Už jsem to měl s dědkem domluveno,“ odvětil našťavaně.

Stařík zmateně hleděl z jednoho na druhého. Opatrně si ohmatával krk. Studený pot mu stékal po tváři.

„Chceš, abych ti vyrazil z hlavy ten zbyteček rozumu, co tam máš?“ zeptal se Paco chladně. „Dělej, schovej ten nůž.“

Diego Alvarez konečně pokrčil rameny a zastrčil vrhací nůž do kožené pochvy. Vrhel na Paca zlostný pohled a s cinkáním ostruh

opustil stáj.

Paco Ramirez se obrátil na staříka a velmi přátelsky se usmíval. „To bylo jen malé nedorozumění, pane. Můj přítel má rád drsné hry. Ale jinak má dobré srdce.“

Starý muž se chvěl. Leknutí v něm stále zůstávalo. „Ten chlap mi chtěl vzít koně... chtěl mě zabít!“

„Nesmysl. Kolik byste chtěl za ty koně, kdybychom přidali k platbě naše?“ přešel teď Paco k obchodu a ukázal bankovky. To přivedlo staříka hned na jiné myšlenky. Během chvilky byli domluveni. Pak dostal majitel dvě stě dolarů. Stařík je hned přepočítal. Nevěřil moc v nastalý smír a rychle zmizel.

„Řekni, to předtím, který čert ti to nakukal?“ obořil se Paco na Diega ještě jednou, když sedlali koně. „Já přece nemám nic proti tomu, když takhle seženeš koně někde na ranči, ale ne tady ve městě! Myslíš že mám chuť mít v patách nějakého pronásledovatele?“

Diego Alvarez něco brblal pro sebe a utahoval si opasek. Teď už viděl i sám, že málem udělal hloupost.

„Vždyť všechno proběhlo hladce,“ hlásil se teď o slovo Al Zake. Tím se nechtěl Diega zastávat, ale trochu utříť Paca. Nemohl oba Mexikánce vystát. A vnitřně neuznával Paca Ramira ani jako vůdce. Byl by už rád zase u Jacka Duranga.

„Tak hladce, jo? Vždyť Diego toho dědka málem podřízl,“ zabručel Paco.

Al Zake se zatvářil pohrdavě. „Já myslím, že by to s dědkem nebylo tak zlé. Navíc Rio Pecos není daleko. Tam by nás nedostali.“ Pak si vzpomněl, proč se od nich Paco na pár minut oddělil. „Hej, dozvěděl ses něco?“

„John Ness se v tomhle hnízdě pár hodin zdržel,“ sděloval Paco horkou novinku. „Obehrál pár lidí v saloonu o docela dost peněz. Mezi nimi byl i šerif.“

„Maledito!“ zaklel Diego. „Kdybychom předevčírem neztratili stopu, mohli jsme přijet tak akorát včas a mohli jsme ho mít.“

„John už teď není sám,“ řekl Paco suše.

Al Zake svraští čelo. „Už není sám? Co to má znamenat?“

Paco Ramiro se nepříjemně zasmál. „John má v zádech

pronásledovatele. Nějaký honák krav ho chtěl napodobit a vyhrát taky hromadu peněz. Asi narazil na falešného hráče. Ten honák ho odkrouhl a putoval za mříže. John Ness ho odtamtud vytáhl a místo něho tam zavřel šerifa i s pomocníkem.

Dean Pourdey se potěšeně zasmál. „To bych taky udělal... šerif za mřížemi, hahaha...”

„Sakra!“ Diego si zamyšleně pohladil knírek. „A co uděláme, když ho ten pronásledovatel dopadne, Paco?“

„John se tady od těch přítelíčků chytit nenechá. K Riu Pecos to krásně zvládne. A tam se už vyzná. – A my taky,“ dodal se širokým úsměvem a vyšvihl se do sedla.

„John nemá šanci nám pláchnout, chlapi. My víme, co tam chce.“

„Pekelně nezdravé prostředí,“ dodal Diego Alvarez s potutelným úsměvem. Jeli ulicí ven z města. Tma se pokládala na krajinu jako tmavý šátek. Bylo pořád ještě dost horko. Ze země stoupalo teplo, které se v ní během dne nastrádalo. Za okny blikaly petrolejové lampy a vrhaly žlutou záři na chodník.

Čtyři jezdci pobídlí své čerstvé koně do klusu. Duněli po Mainstreet, vířili prach. Byli to nemilosrdní vrazi a poslal je Jack Durango.

+ + + + +

Bylo krátce po půlnoci, když Jim Walker a John Ness dorazili k Rio Pecos. Jeli bez přestávky a dostali z koní poslední síly. Věděli, že je jim na stopě pronásledovatel. Oba věděli, že budou viset, pokud je dopadne.

John Ness neřekl během cesty ani slovo. Taky na to nebyl čas. Tento útek od nich vyžadoval všechny síly. Několikrát John Ness stíral stopy, vedl koně přes kamenitou půdu, šli přes potoky. A teď si byl jist, že pronásledovatele s konečnou platností setřásl.

Jim Walker seděl ohromeně v sedle a zíral z texaského břehu přes Rio Pecos, jehož temný proud se valil k jihu.

„Měli bychom najít nějaký brod,“ navrhoval a pohlédl na Johna Nesse, který si sundal svůj černý stetson a otíral si kapesníkem pot.

Hráč chvíli mlčel, pak zavrtěl hlavou.

„Nejbližší brod je odtud pět mil. Nebyli bychom do východu slunce naproti v Novém Mexiku,“ odvětil.

„Pronásledovatele jsme setřáslí. Tak máme čas,“ míní Jim Walker a díval se na něho zkoumavě.

Sotva viditelný úsměv proběhl Johnovi kolem rtů. „Ano, pronásledovatele jsme setřáslí.“ Zase se odmlčel. Nebyl to pronásledovatel, který ho poháněl k takovému spěchu. Byli to muži Jacka Duranga, kteří mu brali klid. Každá hodina náskoku mohla později rozhodnout. Protože nejen on, ale i Jack Durango se v tomto prostředí okolo Guadalupe Mountains vyznal.

Jim Walker se zarazil. Něco v hlase muže v černém mu cosi napovědělo. Doted' se od svého partnera dozvěděl jen jeho jméno – John Ness. Ten muž byl hádanka. Proč mu stálo za to vytáhnout ho z vězení? Vsadil život za to, aby zachránil před šibenicí nějakého cizince. Nebo to byla pro Johna Nesse jen obzvlášť napínavá hra?

John Ness, hrou posedlý hráč?

Ne, to na tohoto pozoruhodného muže nějak nesedělo. To, jak se držel v sedle a hodiny šval koně k co nejvyššímu výkonu, hovořilo proti verzi hráče. John Ness musel v sedle strávit roky. Jim Walker se v tom vyznal. Patřil k trampům, kteří putují od ranče k ranči, nechávají se najímat na práci, ale nikde dlouho nevydrží. V osmnácti opustil malý ranč svých rodičů v San Jose a táhl ze státu do státu. A to už trvá dobře desetiletí.

„A co proud?“ zeptal se teď Jim. „Koně už nemají moc sil.“

John Ness se protáhl. „To zvládneme,“ odvětil stručně a cválal dál.

Přes clonu mraků se prodíralo bledé měsíční světlo, vrhalo stříbrný odlesk na hladinu. Jimův kůň se zarazil, když ucítil sílu proudu.

„Pojď, musíme tady přejít. Nevzdávej to teď, k čertu!“ pobízel kovboj svého koně a lehce ho švihl po hřbetě.

Proud zahnal zvířata o pěkný kus dál. Pak opět koně došlápli na pevnou zem. Voda se z nich jen hrnula. Se svěšenými hlavami zůstali stát na břehu.

„Budeme muset udělat pauzu,“ řekl John Ness. „Tady budeme chvíli v bezpečí. Pár hodin spánku udělá dobře i nám.“

Jeli ještě deset minut do pahorkaté krajiny. Potom si našli prohlubeň chráněnou hustým trnám. Sundali koním sedla a připravili si tábořiště.

John Ness otevřel plechovku fazolí a přidal do nich kus špeku. Cítili teď únavu až v morku kostí. Studené fazole jim chutnaly. Měli hlad.

Pak ubalil John Ness dvě cigarety, podal mu jednu a škrtl sirkou. Skrývali plamen dlaněmi.

John Ness spatřil tázavý pohled Jima Walkera a usmál se.

„Ty chceš myslím vědět, proč jsem tě vytáhl z lochu, že?“

Jim Walker mu oplatil grimasu. „To by mě teda fakt zajímalo,“ odpověděl. „Šibenici jsem měl jistou. Nikdy jsme se předtím neviděli, jen chvíli v saloonu.“

John C. Ness vtáhl kouř hluboko do plic. „Ten chlap byl hnusný podvodník. Hned od začátku jsem viděl, že tě tahá za nohu.“

„A ten čubčí syn od šerifa s ním držel basu,“ řekl Jim Walker našťavaně. Vztek v něm stoupal, jen na to znovu pomyslel.

Muž v černém zvolna přikývl. „Mizerná díra. A mně se nelíbí, když v takovém zapadákově věší takové chlapy, jako jsi ty.“

Kovboj přivřel oči. Myslel to vážně? Podle jeho tónu se to nedalo poznat.

„Ty jsi mi zachránil život, John,“ řekl pak zamyšleně. „Vlastně by mi to mohlo být jedno proč. Ale, k čertu, mně to jedno není.“

„Byl jsi dost rychlý s tou bouchačkou.“

Jim Walker se ušklíbl. „To mě naučil otec. On byl totiž vždycky rychlý týpek.“

„Z toho můžeš mít dost potíží. Vždycky se najde někdo, kdo bude chtít vyzkoušet, jestli není rychlejší.“

Kovboj pokrčil rameny. „Já nevyhledávám potíže. To s tím falešným hráčem byla sebeobrana. Nesáhl bych po zbrani, kdyby mě k tomu nedonutil. Nemohl jsem vědět, že šerif je na jeho straně.“

John Ness pokýval hlavou a chvíli mlčel, jako by o tom musel teprve přemýšlet. Zamáčkl cigaretu v prázdné plechovce. Slyšitelně

si povzdechl.

„Už ses někdy nechal najmout?“ přerušil náhle mlčení. Jeho hlas měl zase ten nezúčastněný tón jako předtím. Jen v jeho očích bylo znát, že si kovboje ostře přeměřuje a vnímá každou jeho reakci.

„Jako střelec?“ zeptal se Jim.

John mlčky přikývl.

„Já nejsem žádný nájemný vrah, který pro peníze odkrouhne kohokoliv!“ rozhořčil se Jim Walker. „To, že rychle mířím, neznamená, že...“

„Tohle ne,“ přerušil ho John Ness. „Potřeboval bych totiž dobrého chlapa. Nech mě to nejdřív vysvětlit, kovboji. Potřebuju dobrého chlapa, který má v sobě kus odvahy dělat nebezpečné věci. Nic nezákonného.“

Jim Walker byl ihned bdělý. Dosavadní únava z něho spadla. Hned se zajímal.

„O co jde?“

„Měl jsem kdysi parťáka, který mě podvedl,“ vysvětloval John zvolna, jako by si musel každé jednotlivé slovo předem rozmyslet. „Objevili jsme spolu zlatou žílu, kterou jsme celé měsíce těžce dobývali. Když jsme ji vytěžili, tak mě přechytračil, lump jeden. Teď ho jedu donutit, aby mi to zlato vrátil.“

„A to je všechno?“ Jeho hlas jasně naznačoval, že je zklamaný.

„Existuje ještě moře věcí, které teď ale nejsou zajímavé. Když jsem tě viděl v saloonu střílet, řekl jsem si, že ty jsi ten správný chlap pro tuto záležitost.“

V kovbojově obličejí byl znát odpor.

„Já nejsem žádný placený vrahoun!“ bránil se Jim Walker. „Jestli hledáš někoho, kdo umístí tvému bývalému partnerovi kulku mezi oči, musíš si najít někoho jiného. Mrzí mě, že se mnou tak počítal.“ Jim Walker zamáčkl cigaretu a vstal.

„Pomalu, pomalu, kovboji,“ zavrčel John Ness. „Nebud' tak proklatě zbrklý. Tady nikdo nemluvil o nějakém nájemném vrahovi. Já mluvím o partnerovi.“

Jim Walker se zarazil. „A v čem je rozdíl?“

„Ten je v tom, že na rozdíl od svého bývalého partnera vím, kde

to prokleté zlato leží,“ řekl John a smířlivě se usmál. „Protože je to tak, nemusí tě v tuto chvíli nic víc zajímat.“

Jim Walker měl rozpačitý výraz. Ted' už nerozuměl vůbec ničemu. Ta historka byla čím dál nepřehlednější.

„Ale proč k tomu potřebuješ mě?“ chtěl vědět.

„Dva revolvery jsou lepší než jeden,“ odpověděl John strážlivě. „Především musíš počítat s tím, že nám chce někdo zkřížit cestu. Jack Durango čeká jen na to, až mu padnu do rukou, aby se dozvěděl, kde je skrýš.“

Jim Walker se zase posadil a kousl se do spodního rtu. „A jaká by byla moje úloha v té celé historii?“

„Jsme partneři. Myslím, že se nebudeš ani v nejmenším zlobit, pokud se nám vše podaří dotáhnout do šťastného konce. Tvůj podíl by byl padesát tisíc dolarů.“

„Padesát tisíc?“ opakoval Jim nadšeně.

„S tím už se dá něco podniknout,“ popichoval ho John a pozorně ho pozoroval. „Můžeš si to v klidu rozmyslet. Když to bude nutné, pojedu dál sám. Ale riziko tak bude větší.“

„Padesát tisíc, to je moc, moc peněz,“ mumlal Jim Walker přemýšlivě. Měl pocit rozpolcenosti.

Nějak se mu to celé nezdálo. Jestli ten Jack Durango zlato ukradl, jak to, že neví, kde je skrýš? Ale na druhé straně ho přece John Ness zachránil před šibenicí. Podstoupil riziko, že bude sám viset. To bylo velké plus, které tím získal.

„Já si to rozmyslím,“ prohlásil Jim Walker konečně a dal si pod hlavu stočenou deku. Opasek se zbraní si nechal zapnutý. Padesát tisíc dolarů, ta cifra mu zkrátka nešla z hlavy. Všechno se točilo okolo této ohromné sumy.

A ještě než Jim Walker upadl do spánku beze snů, zapřísahal se, že přijde na to, co mu na Johnově historce nesedí. Jedno bylo jisté: nějaký háček v tom určitě je.

+ + + + +

Slunce Nového Mexika nemilosrdně pražilo na hlavy dvou jezdců.

Nad krajem leželo nesnesitelné vedro. Vzduch se tetelil.

John Ness s ustaraným výrazem pozoroval nebe na jihu, kde se sbíraly mraky. Špatné znamení.

„To je peklo,“ zafuněl vedle něj Jim Walker. Byl propocený do poslední nitě. Vzduch byl dusný, že by se dal krájet. Nepohnul se ani vánek. On byl zvyklý na vedro, ale toto bylo příliš i na něj.

„Přijde bouře,“ pravil John vysušeným hlasem.

„Bouře?“

John Ness ukázal na nebe. „Písečná bouře.“

Jim přimhouřil oči a sledoval valící se mraky. Nad jižním obzorem se vytvořila temná, neproniknutelná stěna a pomalu se blížila. Jim už chápal, proč je takové bezvětrí. Klid před bouří!

„Tohle nám ještě chybělo,“ ucedil kovboj. Věděl, jak nebezpečná může být prudká bouře pro koně i lidi. „Široko daleko nic, kam bychom mohli zalézt. Zatraceně, to bude drsné.“

John Ness hleděl na hradbu mraků. „Mohli bychom to ještě stihnout. Asi dvě míle odtud byl měl být malý koňský ranč. Tam se schováme.“

Nasadili koním ostruhy a řítili se zvlněnou krajinou. Vlála za nimi oblaka prachu, když hnali koně směrem na západ. I koně byli zničení. Srst se jim leskla potem.

John Ness se každou chvíli otáčel a zachmuřeně hleděl na jih. Hrozivá stěna mraků se stále přibližovala. Visela děsivě nízko a hnala se jako tornádo.

Proč se neukazoval ten zatracený ranč? Musel tam někde být, mezi pásy křovisek. Nebo se o pár mil spletl? Ne, to jistě ne. Tenhle kraj znal dobře.

Přimhouřenýma očima vyhlížel malou budovu ranče a ohrady. Jeho pohled klouzal po vyprahlé zemi, která se vlnila od obzoru k obzoru. Vzadu se tyčily Guadeloupe Mountains. Ale tam by to ani za nic nestihli. Písečná bouře je rychlejší než nejrychlejší koně.

Zvířata věřící blížící se katastrofu měla pěnu u tlamy. Mobilizovala poslední síly, ale nestačilo to.

Vzduch se najednou začal vařit.

Nebe nad nimi se zatáhlo. Sluneční paprsky už nedokázaly

proniknout hustou příkrývkou mraků. Nad krajinou se rozlilo ponuré, tlumené světlo.

„To nezvládneme!“ vykřikl Jim Walker. Stál ve tmenech, aby pomohl ryzákovi. Skláněl se nad jeho šíjí a cválal za Nessdovou černou klisnou.

John Ness se už nedostal k odpovědi.

Vzduch se rázem naplnil jemným pískem. Dýchání bylo utrpením. Rychle si přetáhl šátek přes ústa. Moc to ale nepomáhalo. Drobné částičky prachu vnikaly do nosu a úst a řezaly v očích.

Podrážděné plíce reagovaly prudkými návaly kašle. John Ness se otočil. Nesměl ztratit Jima z očí. Viditelnost byla stále horší. A přitom je zachytil teprve okraj písečné smršti. Jestli se dostanou přímo do centra, bude to jejich smrt.

Jim Walker ho dojel a držel se teď po jeho boku. John vzal láhev a pokropil si šátek vodou. Podal ji Jimovi, který udělal to samé.

Smršť provázel ohlušující řev. Vítr jim šlehal do tváří oblaka prachu. Jako kdyby je šlehaly biče. Do tváře je bodaly tisíce jehliček. Vytáhli si šátky až pod oči, které měli téměř zavřené. Jemný písek si však našel cestu pod košile a do kalhot.

Ačkoliv pevně svírali ústa, písek se dostal i do nich. V krku je řezal prach a potahoval vyschlý jazyk. Bylo to utrpení.

Jim Walker už to vzdával. Zavřel oči a nechal všechno na instinktech svého koně.

Také John Ness se už vzdal naděje, že naleznou ranč, když tu před sebou najednou zahlédl tmavé obrysy. Kontury byly nejasné a mohl to být i zrakový klam, ale naděje na záchranu mu dodala sílu.

„Tááhle vlevo!“ zařval John do hučení vichřice a ukazoval tam. Ústa měl okamžitě plná prachu.

Jim Walker pootevřel oči a strhl koně vlevo. V příštím okamžiku se z prachu vynořila budova z nepálených cihel. Rozeznal dokonce i zbytky ohrady.

Koně se s chvějícími boky zastavili před zchátralou budovou. John a Jim seskočili ze sedel, zatáhli koně do nachýlené stáje a uvázali je. Sundali koním sedla, vytáhli z pouzder winchestrovky a pověsili si na krky lahve s vodou.

Bouře zuřila neuvěřitelnou silou. Museli se doslova opírat proti větru, který proti nim metal spršky písku, když chvátali od stáje k domu.

Zdálo se, že tu už nikdo nebydlí. Dveře byly zadřené. John se proti nim vrhl a vyrazil je. Chopil se jich vítr. Muži se do nich opřeli zevnitř a přirazili je.

Jim uviděl na zemi asi yard dlouhé poleno a zapřel jím dveře. Vyčerpaně se svalili na zem.

Hučení bouře znělo tlumeněji.

John Ness si odpilvl a přiložil k ústům láhev. Lačně pil vlažnou vodu. Opíral se o stěnu.

„To byla záchrana v poslední vteřině,“ zamumlal potom.

„Tam venku bychom zařvali,“ přisvědčil Jim Walker. Malý ranč byl už sice polorozpadlý, ale přesto je dostatečně chránil. Škvírami v prknech vál prach i dovnitř. S navlhčenými šátky na tvářích se to ale dalo vydržet.

John Ness se ztrápeně zašklebil. Skutečně seskočili hrobníkoví z lopaty. Koně by to už dlouho nevydrželi a oni také ne. Taková písečná bouře může trvat celý den. Byla by to jistá smrt.

Seděli nehybně v domě, chránili si oči předloktím a poslouchali zuřivý řev vichřice, která vrhala proti domu hory písku. Znělo to, jako kdyby někdo šlehal do stěn větvemi.

Koně neklidně podupávali ve stáji. Jejich úzkostné říčení a dupání kopyt pronikalo až k mužům.

Ztratili pojem o čase. Byla tma jako v noci. Bouře zuřila hodinu za hodinou, svištěla mezi trámy střechy a opírala se do stěn.

Nakonec začala polevovat.

Vítr se klidnil.

Slunce se rychle prodralo soumrakem.

Pak bylo najednou zase ticho. Dírami ve střeše dovnitř dopadaly pruhy světla.

Úlevou vydechli.

„Panebože, něco takového jsem ještě nezažil,“ zasténal Jim Walker a vstal. Byl od hlavy k patě pokrytý prachem. Vzal klobouk a oprášil si oblečení.

John Ness se nejprve staral o revolver. Nacvičenými pohyby ho rozebral, vyčistil a naolejoval. Potom se pustil do winchestrovky. Dobře věděl, proč to dělá.

„Podívám se na koně,“ řekl Jim Walker a chtěl otevřít dveře. Z obou stran se však usadily závěje písku, takže jimi nemohl hnout.

Kovboj zaklel a začal rukama odhrnovat písek. Měl ho nad kotníky.

Konečně se mu to podařilo.

Otevřel dveře a vyšel ven. Oslněn přimhouřil oči, když mu do tváře padlo ostré sluneční světlo.

Když si stáhl klobouk do čela, šlehl výstřel z pušky.

Kulka hvízdla nebezpečně blízko Jimovy hlavy, udeřila do zárubně dveří a vyštípla z nich dlouhou třísku.

Jim se vrhl na zem. Další kulka se zavrtala do země těsně před ním a pokropila ho sprškou písku. Odrazil se a skočil zpátky do domu. Kopnutím za sebou přirazil dveře. Do dřeva se zavrtaly hned dvě kulky. Seděli v pasti.

+ + + + +

„Tvoji přátelé?“ zeptal se Jim Walker bez dechu.

John Ness stál s revolverem v ruce vedle dveří. Pokrčil rameny. „Ještě jsem nikoho z nich neviděl. Je ale možné, že to je Jack Durango se svými lidmi.“

„Kdo jiný by na nás bez varování střílel?“ zavrčel Jim Walker. Včera v noci se rozhodl, že pojede s Nessem. Padesát tisíc dolarů bylo bohatství. Pro ně už se dalo něco riskovat. Nemyslel si ale, že to začne být kritické už tak rychle.

„Tohle je už celkem zbytečná otázka,“ odvětil John chladně. „Ať nás ostřeluje kdokoli, musíme se dostat z téhle pasti.“

Jako na potvrzení jeho slov štěkly dva revolvery. Kulky se zaryly do stěn vedle okenic. Ze zdí se sypal jíl.

„Postarej se o okno!“ poručil John Ness a pohlédl vzhůru. Z malého domu vedly jen jedny dveře. Musel se pokusit vylézt ven přes střechu. Ti chlapi nesměli dostat čas k tomu, aby je úplně

obklíčili.

Jim Walker přikývl. Trhl západkou, která držela okenice. Pootevřel okenici a rychle vyhlédl ven. Písečná bouře vytvořila před domem dvě duny. Za jednou z nich, asi dvacet yardů od dveří, zahlédl Jim nějaký pohyb. Zaleskl se kov.

Okamžitě vypálil dvě rány z revolveru. Uši mu zalehly třeskem výstřelů. Před ležícím střelcem vyprskl do vzduchu písek. Jim slyšel hlasy.

„Střílej dál!“ křikl John a vytáhl se na trám pod střechou. Dostal se na hlavní trám a balancoval po něm k šikmině střechy. „Pošli jim ještě pár kulek! Musím udělat díru do střechy.“

„Okay,“ odpověděl Jim Walker. Opřel hlaveň revolveru o hranu okna a střílel na písečnou dunu, za kterou se ukrýval jeden z nepřátel.

V ten okamžik vyrazil John Ness pažbou pušky několik prken. Sypal se na něj prach. Rozkašlal se. Do nosu ho štípal ostrý zápach střelného prachu. Dům se otrásal výstřely.

Bandité opětovali palbu. Na dům se sesypalo krupobití olova. Několik kulek trefilo okenice. Jim Walker zatáhl hlavu. Právě včas, protože jedna kulka udeřila do rámu okna a odrazila se do místnosti.

„No tak, vylezte ven!“ zařval nějaký hlas. „Nemáte nejmenší naději!“

„Tak si pro nás pojd'te!“ odpověděl Jim Walker a pohlédl vzhůru, kde se John Ness snažil rozšířit otvor ve střeše.

„Ty nám neutečeš, Johne!“ vykřikl bandita. „A ten tvůj všivý honák ti nepomůže. Jestli má dost rozumu, zmizí, jak nejrychleji dokáže. O něj nám nejde.“

„Musíte nás vyřídít oba!“ houkl Jim Walker. Najednou uviděl, jak se za dunou vynořil vršek klobouku. Okamžitě stiskl spoušť. Jeho revolver zahřměl. Kulka srazila banditovi klobouk z hlavy. Bolestivě zaječel.

„Chcípnete tu oba!“ vykřikl někdo z téhož směru. V písku se zaleskla hlaveň pušky. Jim Walker viděl záblesk z hlavně. Bandita v rychlém sledu vystřílel zásobník winchestrovky.

John Ness využil této příležitosti, aby posledním prudkým úderem vyrazil další prkno. Otvor byl nyní dostatečně široký, aby se jím

protáhl.

„Napadnu je zboku,“ zavolal tlumeně na Walkera. „Máš ještě dost střeliva?“

Jim Walker přikývl. Už učinil rozhodnutí a teď se musel starat jen o to, aby se odtud dostal se zdravou kůží.

„Hodně štěstí,“ řekl a spěšně strkal do bubínku nové náboje.

„Budu ho potřebovat,“ zavrčel John Ness a vzepřel se otvorem. Střecha nebyla příliš strmá. Přitiskl se ke střeše a přehlédل terén za domem. Nikde se nic nehýbalo. S winchestrovkou v pohotovosti se sunul horkým pískem k okraji střechy. Zvedl se do dřepu a odrazil se ke skoku.

Pružně dopadl. V tu chvíli zahlédl jakýsi pohyb vpravo od sebe. Skokem se otočil. Ještě v otočce škubl nabíjecí pákou. Kulka byla v komoře, jeho ukazovák spočíval na spoušti.

Za skupinkou keřů se vynořil Al Zake. Tvářil se už vítězoslavně. Kolem úst měl sverpý výraz. V obou rukou kolty. Jejich hlavně mířily přímo na Johna.

Vystřelil z obou zbraní současně.

+ + + + +

Paco Ramiro a jeho muži byli zasaženi pouze okrajem písečné bouře. Když před sebou uviděli temnou stěnu zvířeného písku, byli hodně rádi, že mají na Nesse a jeho kumpána několik hodin ztrátu.

Mexičan, který tuto krajinu také znal jak své boty, si hned vzpomněl na malý ranč Martineze Quadrila. Ten starý pavouk to zabalil už před několika lety, ale jako ochrana před smrtí byl jeho ranč stále spolehlivý.

Jeho domněnka byla správná.

Ležel se svými lidmi v úkrytu za terénní vlnou a pozoroval dům. Ti chlapi seděli v pasti. Vpravo od něj ležel Dean Pourdey, který krvácel ze škrábance na hlavě. Toto zranění nebylo nebezpečné, jen znásobilo Pourdeyovu touhu vraždit. Jako posedlý vystřelil zásobník winchestrovky.

Vlevo od něj dřepěl Diego Alvarez s těžkým remingtonem v ruce.

Mířil na okno. S revolverem však nikdy dvakrát dobrý nebyl.

Al Zake mezitím udělal oblouk kolem ranče. Nechtělo se mu setrvat na stejném místě jako zbytek bandy. Pacovi se to jen hodilo.

„Tak, chlapi, pořádně jim zatopte!“ zavrčel Paco. „Já mezitím nachystám nějaké louče. Ta bouda shoří jak suchá sláma.“

Odplazil se o něco zpátky, olámal z keřů pár suchých větví a svázal je k sobě. Dean a Diego ostřelovali chatrč. Leželi v úkrytu a připadali si neohrožitelní. Tentokrát jim John Ness neproklouzne. Tady je konec jeho cesty, o to se už postarají.

Proč vlastně toho chlapa v černém pronásledují, to věděl jen Jack Durango a Paco Ramiro. A vlastně bylo lhostejné, proč musí muž z Fort Worth zemřít. Durango platil a to bylo rozhodující. Každý měl dostat pět tisíc na ruku, pokud napálí Nessovi kulku mezi oči. Dean Pourdey si s ničím hlavu nelámал. Pro Diega Alvareze bylo pět tisíc babek hromada peněz a Al Zake na peníze v tuto chvíli nemyslel, on chtěl vraždit pro zábavu.

A Paco byl slepě oddán Durangovi.

+ + + + +

„Chcípni!“ vykřikl Al Zake s ďábelským šklebem. Jeho kolty zahřměly. Z hlavní vyšlehly plameny. Stál v přímém slunci.

John Ness padal kupředu. Viděl výšlehy z hlavní příšerně zřetelně. Ucítil horký závan, jak mu kulky prolétly těsně nad rameny a roztrhly mu košili. Z levého ramene mu vyšlehl do celého těla záblesk bolesti. On však nedbal na bolest.

Jeho prst se zkřivil na spoušti.

Kulka zasáhla pistolníka do boku. Al Zake zařval a zapotácel se. Jeho revolvery se odchýlily ze směru. Na jeho tváři se rozlil výraz bezmezného úžasu.

John Ness mu nedal šanci. Bleskurychle dobil a vypálil druhou kulku. Zasáhla Zakea do hrudi.

Pistolník byl silou kulky sražen po zádech na zem. Vykřikl smrtelným strachem. Po hrudi mu začala stékat horká krev. Ještě v

pádu vystřelil z obou koltů, kulky však mířily jen do ocelově modrého nebe. Jako by mu před očima něco explodovalo. Sněs se na něj černý mrak. Když dopadl na zem, byl již mrtvý. Ležel tváří v rozpáleném písku a vyprahlá zem lačně pila jeho krev.

John Ness se pro jistotu přesvědčil, že mladý pistolník je mrtvý. Na jazyku cítil trpkou příchut', když mu pohlédl do skelných očí.

Prudká střelba mu připomněla, že boj ještě stále zuří. Plížil se kolem skupiny keřů, winchestrovku pevně v rukou. Nevěděl, kolik banditů proti sobě mají.

Jimova tvář byla lesklá potem. Vnitřkem domu se táhla oblaka dýmu ze střelného prachu a štípaly ho v nose.

„Já vám ukážu,“ zavrčel a dvěma výstřely z revolveru donutil jednoho z útočníků zapadnout.

Pomyslel na Johna Nesse. Slyšel za domem práskání dvou revolverů. Cítil se zatraceně nejistě. Jeho pohled stále těkal ke střeše, jako by se obával, že se tam najednou zjeví někdo z útočníků a pošle mu kulku mezi lopatky. Byl ve velkém nervovém vypětí, když se nemohl soustředit jen na jeden směr.

Paco Ramiro hodil Deanu Pourdeyovi svázané větve. Věděl, že ho hubený muž slepě poslouchá. Nebyla to zrovna bezpečná záležitost. Zbývajících dvacet yardů k domu neskýtalo žádnou ochranu.

„Zapal to a běž s tím k domu!“ zavolal na něj.

Dean Pourdey chytil provizorní pochodně. Jeho prostý obličej se zachmuřil. Dokonce i muž jako Dean tušil, že nebude tak snadné, dostat se k domu.

„Vždyť... vždyť mě odstřelí,“ zahuhlal a zavrtěl hlavou.

Paco Ramiro se donutil k sebejistému šklebu.

„Nebudou mít šanci,“ ujistil ho. „Budeme dávat pozor, Deane. Na nás se můžeš spolehnout.“

Hubený bandita skepticky hleděl na šéfa. Trvalo to pár sekund, než jeho mozek zpracoval informace.

„Budete mi krýt záda?“ zeptal se. Podle hlasu bylo poznat, že si stále není jistý.

Paco přikývl. „Spustíme krycí palbu, Deane. Zasypeme ty chlapy deštěm kulek, na to se spolehni. Budeš mít volnou cestu,“ sliboval

mu a začínal být pomalu netrpělivý. „Myslíš, že bych tě tam posílal, kdybych nevěděl, že to dokážeš?“

Dean Pourdey škrtl sirkou a podržel ji pod roštím suchým jak troud. Okamžitě začalo hořet. Plameny vyšlehly a vzduchem Zavířily částečky popela.

„Tak běž, dělej!“ vykřikl Paco Ramiro a stiskl spoušť winchestrovky. Diego Alvarez vedle něj také střílel ránu za ránou.

Hubený bandita vyskočil, v každé ruce jednu pochodeň, a rozběhl se k domu. Kličkoval jak zajíc a mával hořícími svazky roští.

Ještě deset yardů.

Jim Walker zaklel, když spatřil muže přibíhat k domu. Po zádech mu přejel mráz. Hlavně proto, že se k němu ten chlap ocitl v mrtvém úhlu. Nezbylo mu nic jiného, než rozrazit okenice úplně. Okamžitě mu palec kolem obličeje hvízdla kulka. Ze stěn se sypala omítka. Kulky štípaly rám okna.

Paco Ramiro se zachechtal. „On to dokáže! Hod' to na střechu!“

V tu chvíli se na levém rohu domu zjevil John Ness. Uviděl, jak se bandita napřahuje. Jeho tvář byla sešklebena do d'ábelské grimasy.

John stiskl spoušť.

Kulka zasáhla banditu do pravého ramene.

Pochodně spadly na zem. Jiskry Zavířily. Dean Pourdey sáhl levou rukou po koltu. Nedostal ho ani z pouzdra.

Pak ho Johnova kulka srazila do písku vedle hořícího chrástí.

Paco Ramiro byl jak ochromený, když viděl, jak se Dean hroutí. S tím nepočítal. Uvědomil si v tu chvíli, že Al Zake je také mrtvý.

„Tam přece není druhý východ!“ vykřikl Diego Alvarez a vystřelil na Johna, který se vrhl na zem a střílel, co Winchesterovka vydržela.

„Mizíme!“ zafuněl Paco a plížil se pryč.

Diego dostal strach. Olovo z domu mu totiž také létalo těsně nad hlavou. Vrháč nožů si v panice nedal dostatečný pozor a vztyčil se příliš. Zařval bolestí a chytil se za levé rameno. Zhroutil se, ještě se však vzchopil a následoval Paca, který v předklonu uháněl k muldě, ve které nechali své koně.

Jim Walker si otřel pot z čela, když viděl, že bandité prchají. Ještě za nimi poslal pár kulek, pak otevřel dveře. John Ness ještě

Mexičany pronásledoval, ale žádného netrefil. Tiskli se ke koňským šíjím a uháněli tryskem pryč.

„To bylo zatraceně těsné,“ zabručel Jim Walker a opřel winchestrovku o trámek. Přitom shodil Johnovy sedlové brašny, které tam visely na hřebíku. Nebyly zavřené, takže se jejich obsah vysypal na podlahu.

Jim Walker se sklonil, aby všechno posbíral. Najednou se zarazil, cosi zvedl a nevěřícně na to civěl.

„Ten sviňák,“ řekl dutě. Okamžitě zapomněl, co chtěl udělat a spěšně dobíjel revolver.

Když John Ness vstoupil se spokojeným šklebem do domu, mířil na něj Jimův kolt. „Zahod' zbraň!“ řekl Jim mrazivě.

+ + + + +

John Ness zkameněl. Na jeho tváři se rozhostil údiv. Nejprve si myslel, že se přeslechl. Jimův výraz však prozrazoval, že to není vtip.

Otevřel prsty. Winchesterovka mu dopadla k nohám.

„Co to má znamenat?“ zeptal se.

„Otázky tady kladu já!“ štěkl Jim Walker. „Rozepni si opasek s koltem. Ale pěkně opatrně, jinak schytáš kulku mezi žebra. Mě nepodfoukneš, kamaráde.“

John Ness se chabě pousmál. „Žádnou paniku, Jime,“ pokoušel se ho klidnit a rozepnul si opasek se zbraní. Spadl na zem vedle winchestrovky.

„Co to má být za divadlo, Jime?“ zeptal se. Jim Walker na něj upíral pronikavý pohled. „Vymyslel sis zatraceně hezkou povídačku,“ zasyčel kovboj zuřivě. Vztekal se, že hráči málem sedl na lep. „O parťákoví, který tě podrazil a že nemáš problémy se zákonem. A já za tebe mám udělat špinavou práci.“

John Ness se nehýbal z místa. Usmíval se téměř spokojeně, ale ve skutečnosti měl všechny svaly napjaté. Nebylo příjemné dívat se do temného ústí revolveru. Horečně přemýšlel, jak by mohl tuto situaci poněkud zvrátit ve svůj prospěch. Momentálně měl však Jim Walker

v ruce lepší argumenty.

„Zajímalo by mě, co tě tak rozzuřilo, kovboji,“ řekl Ness a nespouštěl pohled z Jimových očí. Kdyby ho kovboj skutečně hodlal odstřelit, prozradily by to jeho oči zlomek vteřiny před stisknutím spouště. To byla poslední šance.

„Víš to dobře,“ odfrkl Jim. Levou rukou vytáhl z kapsy nějaký papír a hodil ho před něj na zem. „Málem jsem ti věřil, banditovi!“

Na zem se snesl zatykač. John Ness ho znal příliš dobře. Hlasitě vydechl. Už věděl, o co jde.

„Nemyslel jsem si o tobě, že bys přehraboval moje věci.“ Jeho hlas byl klidný a neměl v sobě žádnou výčitku.

„Pendrek jsem přehraboval!“ odsekl Jim Walker. „Sedlové brašny spadly na zem a vysypaly se. Ten papír mi přišel do ruky náhodou. Šťastnou náhodou.“ Jim Walker se zděšením zjistil, že John Ness je hledaný za loupežné přepadení dostavníku. Nyní také věděl, odkud pochází to zlato – z této loupeže.

John Ness se zazubil. „A teď si myslíš, že všechno víš, že?“ Uchechtl se. „Co chceš dělat?“

„To si zatraceně dobře rozmyslím,“ zavrčel kovboj. „Dělej, pojď tady sem!“ Kývl revolverem.

John Ness pokrčil rameny, jako by mu bylo všechno lhostejné. Vykročil nejprve levou nohou. Jim Walker příliš pozdě uviděl, že hráč pravou nohou zachytil opasek a vykopl ho proti němu.

Jim Walker se chtěl instinktivně vyhnout.

Nebezpečí! – signalizoval mu mozek. Úlekem stiskl spoušť. Zahřměl výstřel. Kulka však mířila šikmo vzhůru a zaryla se do střechy. Do obličejce ho trefil opasek.

O půl vteřiny později byl u něj John Ness. Ocelová pěst udeřila Jima pod bradu, zatímco levá ruka mu vyrazila kolt. Jim se zapotácel a zvedl ruce k obraně. Pozdě. John mu nedal nejmenší šanci. Další rána pěstí sedla naprosto přesně. Kovboj zakoulel očima a zhroutil se na zem. Na chvíli ztratil vědomí.

Když přišel k sobě, dřepěl John Ness se škodolibým úšklebkem u něj a hrál si s koltem.

I jeho zbraň byla zas na svém místě.

„Zatraceně, podcenil jsem tě,“ zachraptěl Jim Walker a mnul si bradu. V hlavě mu hučelo.

„Nejsi jediný, kamaráde. Žádné rychlé pohyby!“

Jim Walker zůstal sedět na zemi. Byl ještě omámený. Že se ve vteřině obrátila karta, to pochopil i svým otupělým rozumem.

„A co bude teď?“ slyšel Jim sám sebe.

„Tuhle otázku jsem už slyšel,“ ušklíbl se John Ness a protočil kolt na ukazováku. Najednou ale zvažněl. „Myslím, že jsem udělal chybu. Omlouvám se. Myslel jsem, že to půjde bez složitých povídaček.“

Jim se zamračil. „Co...“

„Nech mě domluvit. Vyprávěl jsem ti o Jacku Durangovi a zlaté žíle. Všechno to bylo pravdivé. I když jsem neřekl všechno. Před pěti lety jsme byli čtyři. Kromě mě a Jacka to byli ještě Nick Barner a Alvis Fields. Všechno dobrodruzi, chápeš? Společně jsme našli tu zatracenou zlatou žílu, kterou začalo celé neštěstí. Drželi jsme pohromadě a tři čtvrtě roku jsme ji společně těžili. Pak ale důl přestal vynášet. Poslední měsíce jsme se stále hádali. Jednoho dne, když jsme byli s Nickem pryč, zastřelil Jack Alvis a vzal si zlato. Pronásledovali jsme ho až do Artesie. Tam úřadoval jeho známý, zkorumpovaný šerif. Práva jsme se nedomohli. Nevzdávali jsme se ale. Nakonec jsme zjistili, že si chce zlato převézt zvláštním dostavníkem do Lubbocku.“

John Ness se odmlčel a pokýval hlavou, jako by si vybavoval všechny podrobnosti z doby před pěti lety.

Jim Walker pozorně poslouchal. „A vy jste ten dostavník přepadli, je to tak?“

John Ness se pousmál. „Chtěli jsme svoje zlato. Měli jsme na něj právo. Ovšem, přepadli jsme ten vůz. Nikoho jsme ale nezabili. Vzali jsme zlato a zakopali jsme ho na opačné straně Guadalupe mountains. Šerifovi lidé však byli chytřejší, než jsme si mysleli. Měli ještě ke všemu štěstí, protože Nickův kůň padl a my jsme museli jet dva na jednom koni. No a porota nás poslala na čtyři roky do Fort Worthu, protože při přepadení nebyli žádní zranění a také zřejmě nevěřila obviněním ze strany Jacka Duranga.“

„Co se stalo s Nickem?“ zajímal se Jim. Nyní už to vypadalo

všechno jinak a dal se vysvětlit i ten zatykač.

„Tuberkulóza. Po dvou letech ve vězení se přestěhoval na hřbitov. A za to Jack Durango zaplatí!“

„Bylo by lepší, kdybys přede mnou netajil nic už od začátku,“ zavrčel Jim Walker a vstal. Potom si oprášil kalhoty. „Mohli jsme si ušetřit nepříjemnost.“

„Asi jo.“ John se zazubil.

Kovboj si ohmatával bradu. „Tohle taky nebylo nutné.“

Hráč mu hodil kolt. „Reaguji trochu prudce, když na mě někdo míří koltem, kovboji.“ Zvedl winchestrovku a vyšel ven do slunečního žáru. Slunce se již klonilo k západu, neztratilo však ještě sílu. Vyvedl koně ze stáje.

Jim Walker osedlal ryzáka a zastrčil winchestrovku do sedlového pouzdra. Tázavě pohlédl na Johna. „A co dál?“

„Moje nabídka zněla padesát tisíc dolarů,“ odpověděl John. „Platí?“ natáhl k němu ruku.

Jim si s ním plácl a opětoval úsměv. „Platí. Poženeme Duranga tam, kam patří – do pekla.“

+ + + + +

Mačeta švihla s tichým syknutím vzduchem. Široká čepel se zableskla v prudkém slunci. S dutým úderem přeťala tyč vedle vstupu na verandu. Dřevo tlusté jako zápěstí udeřilo o schody.

Na zpocené tváři Jacka Duranga se objevil Široký úšklebek. Věděl, že ho jeho lidé pozorují. Byla to mocná rána. Jeho lidé začínali být pomalu neklidní. Takováto demonstrace síly byla potřeba. Žádná zbytečná slova, jen tento sek.

Pomalu se otočil. Stál ve stínu předsunutě střechy ranče. Na opačné straně dvora se poflakovali jeho lidé. Šest banditů, kteří se dali za dolary koupit pro jakoukoliv špatnost. Jenomže s dolary byl právě problém. Jeho rezervy byly spotřebovány před dvěma týdny. Nemohl bandě zaplatit žold ani za poslední měsíc. Kvůli tomu pekelně zuřil. Ovládal se však. Nechtěl, aby si chlapi všimli, že začíná být nervózní. To by jim na morálce nepřidalo.

Durangovi lidé dobře sledovali ukázkou s mačetou a udělala na ně dojem. Ken Brennon, který před chvílí hlasitě nadával, okamžitě zmlkl. Hubený pistolník s pěstěnýma rukama zatáhl hlavu, když viděl záblesk čepele.

„Tak tohle po něm nikdo nezopakuje,“ poznamenal Rex Gordon, bývalý krotitel koní, který ve rvačce zabil předáka, a od té doby visely po celé Montaně zatykače s jeho podobou. Vzteklý desperado, který vyhledával konflikty. Jen s Durangem by se přít nechtěl.

Šéf banditů byl mohutný muž. Měřil nejméně šest stop, ramena měl jako vzrostlý medvěd a ruce jako lopatky kolesového parníku. Na první pohled vypadal, jako by měl na žebrech víc sádla než svalů. To však byl nebezpečný omyl, který byl zaplacen nejednou přeraženou kostí.

Durangovy smolně černé vlasy se leskly. Každý den si do nich vtíral olej, aby je udržel ve tvaru. V tučném obličejí svítily světle šedé oči. Byly ledové a prozrazovaly, že tento muž je bezohledný a umí myslet jen na svůj prospěch.

„To maso vystydne,“ odvážil se upozornit Ernie Delton, že už na verandě naservíroval jídlo. Hubený Ernie doprovázel jako kuchař už nejedno mužstvo ženoucím stádo na prodej. Poté, co párkrát zpronevěřil nějaké peníze, už neměl šanci sehnat slušnou práci. Před rokem začal u Duranga takříkajíc jako holka pro všechno. Z nějakého důvodu se Durango s hubeným mužíkem nehodlal rozloučit, i když finanční situace byla mizerná. Krom toho byl Ernie opravdu dobrý kuchař. To bylo pro šéfa bandy nejdůležitější.

„No jo,“ zavrčel Durango a vyšel po schodech na verandu. Jeho těžké texaské holínky zadasaly na prknech.

U dveří stál prostý stůl z hrubých prken. Durango se okamžitě vrhl na kuře, odtrhl stehna a ohlodával je svými dravčími zuby. Zbytky prostě odhazoval přes zábradlí verandy. Přiložil k ústům láhev červeného, zhluboka si lokl a odřihnul si.

„Zatraceně, to není špatné pití, Ernie. Kdes to vzal?“ zeptal se a usekl si mačetou kus chleba.

Kuchař se usmíval. „Měl jsem ještě jednu v rezervě.“

„Na horší časy, co?“ ušklíbl se Durango a ještě jednou si přihnul.

S přibývajícím alkoholem v krvi se cítil o něco líp.

Paco to už nějak zařídí. Na něj je spoleh. Krom toho si s plánkem nebude vědět rady. Člověk musí vědět, kde přesně hledat. To kromě něj věděl jedině John Ness, ten sviňák. Přesto se zlobil, že kvůli tomu pitomému zranění, které utržil před čtyřmi týdny v saloonu, nemohl Johna Nesse pozdravit ve Fort Worthu osobně. Poslal by mu dva kusy olova pod žebra. Ale to už snad mezitím zařídil Paco.

Vydržel to tady na úpatí Guadeloupe Mountains už čtyři všivé roky. V tomhle pekle v Novém Mexiku. Za zlato, které vezl s sebou v sedlových brašnách, a které nepadlo do rukou Nessovi, si koupil tehle zchátralý ranč.

Stav dobytka v posledních dvou letech stále klesal. Neměl dost peněz, aby platil dostatek kovbojů. Krom toho nerozuměl rančerství. Většinu času se potuloval po druhé straně hor a pátral po zlatě na vlastní pěst. Čtyři roky bez úspěchu. Teď už neměl ani dva tucty krav.

Ranč stále chátral. To ho však nezajímalo, jeho myšlenky se točily jedině kolem zlata.

Za poslední peníze najal bandu průměrných pistolníků. Měli celkem respekt před Johnovým rychlým koltem. Jenomže proti desetinásobné přesile bude bezmocný i on.

Durango ještě neskončil s jídlem, když na obzoru uviděl oblak prachu. Přimhouřil oči a hleděl k východu.

„Támhle někdo jede!“ zavolal Ernie Delton, který také zpozoroval vlajku prachu.

„Vypadá to tak,“ zabručel Durango, uchopil láhev a vstal ze židle.

O pár minut později se ukázalo, že jde o dva jezdce, kteří se rychlým cvalem blížili k osamělému ranči.

Durango si nechal podat dalekohled.

„To je Paco a Diego!“ prohlásil. Nevědomky si oddechl. Paco Ramiro byl jediný člověk, na kterého se tady mohl spolehnout. A jenom Paco věděl, o co tady ve skutečnosti jde. Neznal přesnou sumu, ale věděl, že se jedná o zlato.

Na druhou stranu ho zneklidňovalo, že se vracejí jen oba Mexičané. Špatné znamení, které však nemuselo nic znamenat. Se

ztrátami se počítalo. Bylo mu úplně ukradené, jestli někdo z jeho mužů padne.

Znal Johna Nesse natolik dobře, aby věděl, že ten vášnivý hráč není padlý na hlavu. Bude vědět, že čekal na den jeho propuštění. A nemohl vyloučit, že se i John Ness obklopí tlupou pistolníků.

„To je Paco a Diego!“ zvolal Rex Gordon, který stejně jako ostatní bandité napjati sledoval dva jezdce.

O chvíli později se ti dva prohnali vysokou branou. Diego seděl na koni s tváří sešklebenou bolestí. Oba vypadali naprosto vyčerpaní. Koně zvířili prach ve dvoře.

„Dostali jste ho?“ To byla první otázka, kterou Durango položil Ramirovi. Věděl však odpověď předem. Mexičanovy zaťaté rty mu řekly dost.

„Ten sviňák měl víc štěstí než rozumu,“ nadával Paco a sklouzl ze sedla.

„Diego je zraněný.“ Ernie Delton pomohl hrdlořezovi z koně. Sotva se držel na nohou a kuchař ho musel podpírat. Tvář měl mrtvolně bledou.

„Postarej se o něj,“ štěkl Durango a vypustil zuřivou kletbu. Jeho ruka svírala rukojeť mačety. Otočil se na Paca Ramira, který dychtivě pil vodu z lahve, kterou mu hodil Rex Gordon. Voda mu tekla po bradě a kapala na špinavou košili.

„Jak vám mohl uniknout,“ zasyčel Durango. „Byli jste čtyři, Paco. Zatraceně, chci od tebe vysvětlení, Mexikáne. A doufám, že bude mít hlavu a patu.“

Paco Ramiro se přihrčil a spustil láhev. Hřbetem ruky si otřel ústa.

„Jeli jsme skoro bez zastávky,“ odpověděl ochraptělým hlasem. „Skoro čtyřicet hodin, Jacku. Dělali jsme, co jsme mohli, ale Ness si opatřil partáka. Musí to být nějaký pistolník. Zastřelili na této straně Ria Pecos Deana a Ala. Diego taky schytl kulku. Museli jsme zmizet.“

„Měl bych vám oběma vlastnoručně useknout hlavy, vy pitomci!“ zařval Durango bez sebe vzteky a odplivl si. Nechal volný průchod zuřivosti. Zase chyba. Když viděl opovržlivý úšklebek Kena Brennona, nejraděj by po něm hodil mačetou. V poslední chvíli se

ovládl. Jenom by tím zapálil jiskru v sudu s prachem. „Zkoušeli jsme všechno, šéfe...“ chtěl začít Ramiro s další obhajobou.

Durango ho vztekle přerušil. „Jste neschopní!“ zařval. „Jediné, co dokážete, je krást v noci dobytek z pastvy. A i s tím máte potíže.“

Otočil se na patě a dusal do domu. „Pojď se mnou, chci slyšet přesné hlášení.“

Paco Ramiro následoval mohutného šéfa banditů do domu. Vnitřek byl zařízen velice stroze. Prodalo se všechno, co mělo nějakou cenu. K čertu, potřeboval to zlato. Bylo jeho. A on si ho vezme, nic mu v tom nezabrání. Čekal na to čtyři roky.

Těžce dosedl na dubovou židli naproti krbu.

„Poslouchám,“ řekl.

Paco Ramiro se mu neodvážil dívat do očí. Byl to otrlý chlap, ale Durango mu naháněl husí kůži. Šéf bandy by dokázal jednou rukou zardousit dospělého muže, kdyby chtěl.

Ramiro byl po dlouhé cestě k smrti vyčerpaný. Nechtěl ale prosit o odpočinek.

„Zkusili jsme všechno, co bylo v našich silách,“ začal Mexičan.

Durango ho ani nenechal mluvit, okamžitě mu skočil do řeči.

„Nemel tady pitomé výmluvy a vyprávěj, Mexičane!“ vyjel na něj. „A sice od začátku. Co se dělo ve Fort Worth? Proč jste ho nedostali už tam?“

Ramiro spěšně vyprávěl. Durangův výraz byl stále temnější. Jeho ruce se křečovitě zatínaly do opěradel.

„John Ness seděl čtyři roky,“ vyhrkl Paco a nervózně si olízl vyschlé rty. „Jak jsme mohli čekat, že ten pes bude stejně rychlý jako dřív? Ti dva střelci byli zatraceně dobří, ale John měl najednou v ruce revolver jako kouzlem. Vyřídil je oba. Byla noc. A v těch úzkých uličkách se nám ztratil. Kdo mohl vědět...“

„Samozřejmě jste to mohli vědět! John Ness není žádný náfuca ze saloonu, který ve skutečnosti neví, za co chytit revolver. Samozřejmě ty roky pořád trénoval.“

„Beze zbraně?“

„Blbče, to je jedno, s čím trénuješ rychlost,“ zavrčel Durango. „Jak znám Johna, vyrobil si revolver ze dřeva, jen aby nevyšel ze

cviku. On tušil, že na něj budu čekat. Ale jemu to nepomůže. Já ho dostanu a rozmáčknu ho jako veš. Bude umírat dlouho, Paco, hodně dlouho.“

Jack Durango najednou zapomněl, že chtěl od Paca slyšet hlášení. Nenávist k Nessovi ho úplně zaplavila.

Vstal a chodil po pokoji sem a tam, v pravé ruce mačetu, kterou skoro nikdy neodkládal. Na jeho tučné tváři se usadil d'ábelský škleb.

„Unce olova by tomu chlapovi přinesla příliš rychlou smrt, Paco,“ prohlásil zlověstně klidným hlasem. „Musí žebrot o milost – celé hodiny. Bude proklínat den, kdy přepadl můj transport a vzal mi zlato. Pomstím se mu. Musel jsem čtyři roky tvrdnout v tomhle pekle. Čtyři roky!“ Poslední slova zařval jako šílenec a ohnal se mačetou po nosném pilíři. Čepel zůstala trčet ve dřevě.

Ramirovi se zrychlil dech. Když měl Durango záchvaty zuřivosti, byl schopen čehokoliv. Tato myšlenka mu vůbec nedělala dobře. Byl by raději s ostatními chlapy venku. Tady v pokoji, sám se zuřícím šéfem, mohl velice snadno posloužit jako cíl jeho hněvu. A pokud v takovém případě nebude dost rychlý...

Kupodivu se Durango zase uklidnil. Vyškubl mačetu ze dřeva a pleskal se plochou čepelí o holínku.

„No dobře, tenhle pokus se podělal. Al Zake a Dean Pourdey si vykoledovali kulku.“ Jeho hlas zněl podezřele klidně. „To zas není tak vážná ztráta, Paco?“

Paco se zazubil. „To ne, šéfe.“ Málem by si úlevou oddechl.

„Al stále šermoval bouchačkou, z toho by jeden ztratil nervy,“ zasmál se Durango. „Škoda, že jsem neviděl, jak dostal lekci.“

„Myslel si vždycky, že je nejrychlejší.“

„Jo, však taky zatraceně rychle odjel do pekla,“ zašklebil se Durango a přistoupil k oknu. Zamyšleně se díval na dvůr. Viděl, jak chlapi prudce diskutují. Dva mrtví jim rozhodně nemohli vylepšit náladu. Především, když už dlouho nedostali peníze.

„Mám vzít chlapy a nachystat Nessovi někde léčku?“ zeptal se Paco opatrně. Tušil, co Durangovi běží hlavou.

„Ne, John byl varován. Tahle krajina se ani nehodí ke spolehlivé pasti. Je to tu moc přehledné. Měl by šanci ujet. Až udeříme příště,

musíme mít naprostou jistotu.“

„Moc možností už ale nezbývá. Víme, že musí přejít hory,“ řekl Mexičan.

Jack Durango se k němu pomalu otočil. Přikývl. „Tos uhodl, Mexičane. John musí přes hory.“

„Tam není zas tolik průsmyků.“

Durango vycenil zuby. „Počkáme na něj v horách, Paco. Tam už nám neunikne, to ti přísahám. Nesmíme si dovolit ani to nejmenší riziko. Třeba deset kulek do zad, pokud to nepůjde jinak.“

„A co pomsta?“ zeptal se Paco.

Durango mávl rukou. „K čertu s pomstou, hlavně musím dostat do ruky ten plán. Všechno ostatní je nepodstatné.“

Otevřel dveře a vyšel zas na verandu. Rozkročeně se zastavil. Přejel palcem po čepeli ostré jak břitva.

„Poslouchejte, chlapi!“ vykřikl. „Za půl hodiny vyrazíme z tohoto prašivého ranče a pojedeme do Guadalupe Mountains. Sem se už vracet nebudeme, takže si vezměte všechny svoje věci. Nějaké dotazy?“ Jeho hlas byl ostrý stejně jako mačeta v jeho ruce.

Ken Brennon měl na jazyku jednu otázku. Chtěl vidět peníze. Pak ho ale zasáhl Durangův mrazivý pohled, takže raději mlčel.

Slunce stálo v zenitu, když skupina jezdců ukázala záda ranči na úpatí hor. Bandité vyrazili k horám, které se před nimi vypínaly, za sebou měli mračno prachu.

+ + + + +

Jasně slunce bodalo do očí. Jim Walker si stáhl stetson více do čela. Po tváři mu stékaly krůpěje potu,

„Jestli najdeme stinné místo, uděláme přestávku,“ zavolal John Ness vedle něj. Byl úplně propocený. Zdálo se, že jim slunce hodlá vysušit morek z kostí.

„Jak daleko je to ke Guadalupes?“ zeptal se Jim.

„Asi den cesty,“ odvětil John a zahleděl se na jihozápad. Obrisy hor však ještě nebyly vidět. Až k obzoru se táhla zvlněná krajina se skalisky. Bylo však vidět, že se terén začíná zvedat.

„Počítám, že nejpозději tam na nás bude čekat léčka,“ poznamenal Jim Walker a ohlédl se na Johna. Jeho oči zkoumavě přejely po hráčově ostrém profilu.

„Poučil ses rychle, kovboji,“ zazubil se John Ness. „Hory jsou zatraceně dobré místo pro úspěšnou léčku. Už nás ale varovali. Nebudou to s námi mít lehké, to mi věř. Já znám Durangovy triky. On má rád překvapení. Musíme se tedy mít dvojnásob na pozoru. Jestli uděláme jedinou chybu, můžeš na padesát tisíc babek zapomenout.“

„Za tyhle peníze už se vyplatí mít oči na stopkách,“ odpověděl Jim suše a sáhl mimoděk po svém revolveru.

Krajina před nimi byla nepřehledná a protkaná mnoha soutěskami. I když se tady nedalo moc počítat s přepadením, protože by tu měli slušnou možnost ústupu, vyloučit se to taky nedalo. Nemohli vědět, co ti dva bandité, kteří přežili včerejší přestřelku, plánují.

„Durango určitě...“ začal John Ness, ale nestačil už dokončit větu. Ticho protnul výstřel z pušky.

Kulka jim hvízdla na šířku dlaně nad hlavami. Vzápětí třeskl druhý výstřel. Před Junovým koněm se rozprskl písek.

„Do hajzlu!“ zaklel Jim a vytrhl z pouzdra revolver.

„Dolů z koní!“ křikl John a svalil se bokem ze sedla. V pádu vytrhl winchestrovku ze sedlového pouzdra. Mohl si blahopřát k duchapřítomné reakci, protože o vteřinu později ušklubla další kulka kus kůže ze sedla. Černá klisna se splašeně vzepjala a odběhla pár set yardů, kde se pak zastavila.

Také Jim Walker seskočil z koně. Chopil se winchestrovky a zalehl na zem. John ležel vpravo od něj, asi patnáct kroků daleko.

Na hřebeni kopce před nimi se zase zablesklo. Kulka se odrazila od kamene a zakvílela vzduchem.

Takových spláclých projektilů se Jim bál ze všeho nejvíc. Takový kus olova by člověku rozerval všechny vnitřnosti. V případě zásahu by nebyla šance na přežití.

John Ness udělal znamení, kterému Jim nejprve nerozuměl. Kovboj na něj zamračeně hleděl. John naznačoval křížek, pak ukázal na sebe a směrem k místu, kde cíhal ten střelec.

Jim konečně pochopil a přikývl.

„Johne? Hej, Johne, co je? Jsi zraněný?“ vykřikl pak s předstíraným zděšením a přidal hlasitou kletbu. „Johne, řekni něco!“

John neodpověděl. Ležel mlčky v písku a nehýbal se z místa.

Jim potom spustil palbu. Střílel ránu za ránou a plížil se přitom stále dál od těla domněle mrtvého přítele, aby od něj odlákal útočnickovu pozornost.

Zasypal kulkami jeden keřík na hřebeni. Nepřítel však zřejmě ležel v bezpečném úkrytu. Žádný výkřik. Výstřely z pušky naopak pokračovaly s děsivým klidem a kulky hvízdaly nebezpečně blízko kolem Jima. Musel se ukrývat. Neměl šanci dostat se až na kopec. Nebylo by ani rozumné utíkat ke koni.

John Ness musel toho banditu zneškodnit, pokud se nechtěli namáhavě a riskantně plížit pryč.

John Ness čekal, až se jeho společník dostatečně vzdálí. Potom se začal pomalu plazit doprava. Pušku stále schovával pod tělem, aby ho neprozradil odlesk kovu. Byla to dřina.

Puška mu překážela. Nakonec ji raději nechal ležet. Bude muset stačit revolver. Navíc nebylo už moc času. Bandita na kopci se na Jima slušně zaměřil. Zdálo se, že umí zacházet s winchestrovkou.

John vyrazil obloukem kolem kopce porostlého křovím. Ideální úkryt. Trvalo mu asi pět minut, než se dostal tak daleko, aby už nemohl být odhalen.

Když konečně vstal ze země a vyrazil v předklonu na kopec, byl propocený do poslední nitě. Využíval při postupu každý možný úkryt. Pak byl na místě.

Výstřely pušky slyšel z bezprostřední blízkosti.

Od neznámého střelce ho odděloval jenom keř.

John opatrně odhrnul větve. Překvapením sebou škubl, když spatřil, kdo tam leží za balvanem a odhodlaně dobývá winchestrovku. Na jeho tváři se rozlil nevěřící úžas. Štěkání pušky ho však rychle přivedlo zpět.

„Tak to by stačilo!“ řekl ostrým hlasem ženě, která ostřelovala Jima Walkera.

Žena se prudce otočila, jako by ji uštkl štír. Winchesterovkou

namířila na Johna. Viděl zuřivý výraz té ženy a stiskl spoušť.

Zaječela bolestí.

Kulka jí vyrazila pušku z rukou. Chytila se za pravé zápěstí, ale přesto se v pohrdání smrti chtěla vrhnout na Johna.

John se útoku vyhnul elegantním skokem stranou.

„Nechte toho divadla, dámo!“ křikl vztekle. Netušil, proč na ně střílela, ale věděl, že to zjistí.

Skutečně se zastavila.

Byla hezká. Neměla víc než pětadvacet. Měla tmavě blond vlasy po ramena, pravidelnou tvář s plnými rty a velkýma očima, které nyní sršely nenávistí. K sukni z hrubého plátna a manšestrové blůzce, která taktak poutala její bujné poprsí, měla koženou vestu bez rukávů. Vypadala krásně a stejně tak zjevně uměla být nebezpečná.

„Nepřibližujte se!“ zasyčela blondýna. Její oči těkaly kolem, hledaly nějakou použitelnou zbraň. „Budete mě muset zabít, abyste mě dostali.“

John Ness si ji pronikavě měřil. „Řekl bych, že jste málem dostala vy nás, lady. Byla to slušná přestřelka.“

Zapraskaly větvičky a skrz keře se prodral Jim Walker s namířenou winchestrovkou. Když uviděl ženu, zatvářil se přihloupě.

„To snad není pravda...“ potřásl nevěřícně hlavou. V této pustině byla vzácnost potkat ženu – a ke všemu ještě takovou krasavici. To člověk opravdu mohl zůstat bez dechu.

Žena se s panickým strachem dívala z jednoho na druhého. Pomalu ustupovala. Nervózně si olízla vyschlé rty.

Jim Walker k ní udělal krok a přehodil si winchestrovku do levé ruky. Cítil se už sebejistě a zapomněl, že je málem sestřelila ze sedla.

„Nechápu, čeho se bojíte,“ prohlásil a blížil se k ní.

V tu chvíli se vrhla na zem. Nabrala dlani písek a mrštila ho Jimovi do obličeje. Kovboj vykřikl. Nic neviděl, měl písek v očích.

„Ty mrcho!“ zaklel Jim.

Než mu mohla vytrhnout z ruky pušku, zasáhl John Ness. Skokem se ocitl mezi svým parťákem a ženou. Jeho levá ruka se vymrštila a zachytila její zápěstí.

Její tvář se zkřivila bolestí. „Vy darebáku!“

John Ness toho už měl dost. Jeho kolt se pozvedl. Pohlédla přímo do temné hlavně. Hned zkrotla. Její hezká tvář nezdravě zbledla. Vypadala najednou jaksi nemocně.

„Tak, budeme se chovat jako dospělí lidé, lady,“ zavrčel podrážděně. „Pomalů toho mám plné zuby. Vaše nápady se mi totiž vůbec nelíbí a můj přítel vám za ten trik s pískem taky nepoděkuje. O přepadení ani nemluvě. Doufám, že nám to rozumně vysvětlíte. Jak se vlastně jmenujete?“ dodal příkře.

„Linda... Linda Eatonová,“ vyhrkla a naprázdno polkla. Zmateně na něj hleděla.

„Dobře a teď to vysvětlení.“

„Vysvětlení? To bych měla chtít já od vás. Po tom přepadení dnes ráno mám všechny důvody k nedůvěře, pane.“

„Přepadení?“ zopakoval John Ness a povytáhl obočí. Zmocnila se ho temná předtucha. Najednou si docela uměl představit, kdo ji přepadl.

Linda Eatonová přikývla. „Nemohl... nemohl byste schovat ten revolver?“ poprosila chvějícím se hlasem. Divokost ji najednou opustila. Působila bezmocně a vyčerpaně.

„Budeme zatím hrát podle mých pravidel, dámo,“ odvětil John drsně. „Vaše verze se mi totiž moc nelíbí. Tak mluvte, kdo vás přepadl a jak se to stalo?“

Odkašlala si a vyslala omluvný pohled na Jima Walkera, který se stále snažil dostat písek z uslzených očí, a proto jí jistě nebyl přátelsky nakloněn.

„Strávila jsem noc asi deset mil jižně u svého vozu,“ začala váhavě vyprávět. „Když začalo svítat, objevili se ti dva bandité. Vrhli se na vůz a prohledali ho. Asi hledali peníze.“ Trpce se pousmála. „To by ale hledali dlouho. Nakonec sebrali jen pár věcí, které jim připadaly cenné.“

„A co bylo s vámi?“ zeptal se John.

„Náhodou jsem byla kus od vozu. Sbírala jsem dřevo na oheň. Když jsem na ně začala střílet, práskli do bot.“

„A teď jste si myslela, že se ti chlapi vrátili?“

Linda přikývla. „Nestává se přece často, že v těchto mizerných

končinách narazíte během pár hodin dvakrát na různé dvojice jezdců. Musela jsem počítat s tím, že jsou to zase ti bandité.“

Jim Walker se ušklíbl. „To budou asi ti chlapi, kteří nám unikli,“ poznamenal zamyšleně.

Linda se zamračila. „Vy jste se s nimi taky setkali?“

Jim pohlédl na Johna. „Ano...“ odpověděl váhavě a věděl, že hráč není z jeho poznámky zrovna nadšen. Raději se dál věnoval čištění očí.

„Hezká historka,“ řekl John Ness suše. „Přesto nesmíte okamžitě střílet na všechno, co se pohne. Příště by se vám mohlo stát, že se s vámi někdo nebude párat a nebude ho zajímat váš důvod.“

Linda Eatonová lhostejně přikývla. „To si zapamatuji.“ Potom se nečekaně zeptala: „Kterým směrem jedete, pánové?“

„Přes hory,“ odpověděl Jim.

„Nevzali byste mě s sebou?“ Linda neváhala ani chvíli, aby využila příležitost ve svůj prospěch. „Já totiž taky musím přes Guadalupe.“

John Ness po společníkovi šlehl vzteklým pohledem.

„Poslyšte, lady, my máme zatraceně naspěch,“ začal a zlobil se sám na sebe, že pod jejím pohledem zrozpačitěl.

„Já vás jistě nebudu zdržovat,“ ujišťovala je chvatně. „Stačí, když se k vám budu moct jen přidat. Pojedu s vozem rychle. Moji hnědáci jsou zdraví a silní, můžete se přesvědčit. Můj vůz je támhle v tom údolíčku.“

„To je všechno hezké,“ zabručel John Ness. „Přesto nevím, co bychom si cestou počali se ženou.“

„Chcete mě tu prostě nechat samotnou?“ Linda na něj prosebně pohlédla. Její velké, tmavě modré oči dokázaly muži proniknout až do srdce.

„Ano,“ řekl tvrdě.

„Moment,“ ozval se Jim Walker. Nesouhlasil s rozhodnutím svého parťáka.

„Poslyš, Jime...“

„Promluvmě si o tom v klidu,“ přerušil ho Jim. Směrem k Lindě dodal: „Musíme si stejně ještě dojít pro koně, hned se vrátíme.“

Vydal se z kopce. John Ness ho následoval se sveřepým výrazem. Když byli z doslechu, chytil Jima za rameno a zastavil ho.

„Co je to za nesmysl, Jime?“ zavrčel podrážděně. „Snad nemyslíš vážně, že vezmeme tu ženskou s sebou? To snad ne?“

Jim Walker odolával jeho pohledu. „Samozřejmě to myslím vážně!“

„Tobě asi přeskočilo. Víš, co to znamená? Budeme ji muset ochraňovat. A to v situacích, kdy budeme rádi, že se z nich dostaneme živí. Durango na nás číhá někde nahoře v horách. Garantuji ti, že na nás vymyslel nějakou další špinavost. Budeme potřebovat všechen rozum a štěstí, abychom mu nevlezli do pastí. A ty by sis ještě pověsil na krk ženskou? Ty ses asi zbláznil!“ John Ness byl úplně bez dechu, tak se rozčílil. Pro něj bylo zhora nemožné brát Lindu Eatonovou s sebou.

„Už jsi domluvil?“ Jim na něj ostře hleděl.

„Jo, prozatím.“

„Dobře, tak teď poslouchej ty mě! Já vím stejně jako ty, že to Durango zkusí ještě jednou. Jde tady přece o hromadu peněz. Ale to není přece důvod, nechat tu ženu jejímu osudu. Právě proto, že víme, že se tu potlouká Durango se svými lidmi. Kdyby ji chytili, můžeš si svou výkonnou fantazií představit, co by s ní udělali. Chceš si to vzít na svědomí?“

„Ty jsi zatracený blázen bez mozku, Jime. Úplný slepýš se stejným rozumem jako vůl bez hlavy,“ nadával. „Ale dobře, vezmi si tu ženskou s sebou. Potom mi ale neříkej, že jsem tě nevaroval.“

Jim Walker se široce zazubil. „Tak jo, Johne. Jistě bude mít radost.“

Linda Eatonová jim napjatě hleděla vstříc, když přijížděli na kopec. Její tvář prozrazovala, jak je vnitřně napjatá. Hodně jí záleželo na tom, jak se muži rozhodnou.

Jim Walker před ní zastavil koně a usmál se na ni. „Můj společník si to rozmyslel. Nemá nic proti tomu, že pojedete s námi.“

Oddechla si. „Ani nevím, jak vám mám poděkovat...“

John se tvářil zachmuřeně. „Řeknu vám to upřímně, lady. Já jsem si nic nerozmyslel, stále trvám na tom, že jste pro nás velkou přítěží.“

Ale Jim mě vydíral, proto jsem svolil. Říkám vám to, abyste neměla falešné představy.“

Zaraženě na něj hleděla. Potom se podívala na Jima, který jen pokrčil rameny. V očích měla vděk.

„Jedeme dál, už jsme tu zabili dost času!“ křikl John. Byl zvědavý, jak vypadají koně před Lindiným vozem. Ona však nepřeháněla. Koně byli silní a působili vytrvale.

Linda vylezla na kozlík, vzala opratě a pobídla hnědáky. Kola se začala s vrzáním otáčet. John Ness stále zuřil kvůli tomu, jak se jeho společník choval, takže jel asi půl míle napřed, zatímco Jim cválal vedle vozu.

„Tohle jsem nechtěla,“ přerušila nakonec žena mlčení.

„Co?“

Ukázala dopředu. John Ness jel daleko vpředu a nyní se obloukem stáčil na jihozápad. „Nechtěla jsem, abyste se kvůli mně hádali.“

Jim se zasmál. „On se uklidní. Nemusíte si s tím lámat hlavu. Nemyslete si, že John je bezohledný. Jsme jen ve výjimečné situaci, víte?“

Linda přikývla. „Pronásledujete bandity?“ Jimův úsměv rázem zmizel. Jeho tvář se zachmuřila. Proč se vždycky nechával strhnout k tomu, aby vyprávěl věci, které si měl raději nechat pro sebe? Jack Durango nemusel Lindu vůbec zajímat. Co o té ženě vůbec věděl?

„Ne,“ odpověděl dost příkře a nasadil ryzákovi ostruhy. Vyrázil rychleji a držel se kus před vozem.

Když se začal snášet soumrak, dorazili k výběžkům Guadalupe Mountains. Vrcholky vrhaly dlouhé stíny. Rozbili tábor u jakési říčky.

John Ness se nadále vyjadřoval jednoslabičně, ale nebyl už nepřátelský. Už se smířil s tím, že překročí hory i s touhle ženou.

„Vystřídáme se na hlídce,“ prohlásil pak John, když seděli u malého ohně. „Jsme teď už dost blízko.“

„Dobrou noc.“ Linda viděla, že muži spolu ještě chtějí mluvit chvíli o samotě. Vzala své deky a šla k vozu. Než vlezla pod plachtu, ještě se na ně ohlédla.

„Předpokládám, že mi nesvěříte hlídku, že? Jsem samozřejmě

ochotná také hlídat.“

John Ness se pousmál. „To jste trefila, lady. Já se spolehnu raději na své jemné uši. Dobrou noc.“ Tím pro něj byla otázka hlídek vyřešená. Linda Eatonová si ušetřila štiplavou poznámku a zmizela pod plachtou.

Jim Walker si zapálil cigaretu a zhluboka potáhl. „Přes hory vede jen tato cesta?“

„Ano, pokud nechceme riskovat životy. Ještě s koňmi by to bylo skoro nemožné. Zbývá nám jen ten jeden průsmyk. Musíme se tedy mít pekelně na pozoru, Jime.“

„A nedaly by se hory nějak obejít?“

Hráč se pobaveně uchechl. „To by nás stálo několik týdnů a pak by si na nás Durango počíhal na druhé straně. Kdepak, setkání s ním se stejně nevyhneme. Jack přibližně tuší, kde je zlato ukryté. Bude se tam někde potloukat.“

„Takže přes průsmyk,“ řekl Jim. „Jasně, se ženskou a vozem,“ dodal John. Vzal winchestrovku a vstal, aby se vydal na obhlídku. Jack Durango mohl být někde poblíž.

O pár hodin později převzal hlídku Jim Walker. Bylo stále nepříjemně teplo. Noc nepřinesla skoro žádnou úlevu. S odjištěnou winchestrovkou pozoroval stoupající terén před sebou. Proti hvězdnatému nebi se tyčily hory jak temná hradba. Cítil únavu až v morku kostí a byl rád, když ho zase vystřídal John. „Slyšel jsi něco?“ zeptal se John. „Vůbec nic,“ odpověděl Jim se zíváním a o minutu později už zase spal.

Když s ním John o dvě hodiny později zase zatřásl, měl pocit, jako by spal jen pár vteřin. Spolkl kletbu a vydal se zase na obchůzku. Potom si sedl vedle vozu, chtěl si jen na chvíli odpočinout. Chvíli zápasil se spánkem, pak boj prohrál. Víčka mu spadla, jako by byla z olova. Ze spánku ho vytrhl jakýsi zvuk. Così zaškrábalo.

Otevřel oči. Polekaně sebou škubl, když uviděl světlý pruh nad východním obzorem. Bylo krátce před východem slunce.

Jeho ruce sevřely winchestrovku. Ten zvuk přicházel odkudsi za ním. Potom uslyšel vzdalující se kroky.

Otočil se a uviděl Lindu, jak se vzdaluje z tábora. Jeho napětí polevilo. Linda Eatonová zmizela za keři. Jim Walker ji opatrně následoval a přemýšlel, co znamená její podivné chování. Proč tajně odcházela z tábora? Nepatřila k Durangově bandě? Třeba měla ukolébat jejich ostrážitost a nalákat je do pasti. Při této představě mu přejel mráz po zádech.

Tiše se za ní kradl, obcházel keře, winchestrovku v pohotovosti.

Linda Eatonová šla k řece.

Jim se úlevně zazubil. Teď už věděl, co žena dělá. Zůstal váhavě stát za keřem.

Linda se svlékla. Stála nahá na břehu řeky. Vypadala nádherně. Její tělo bylo naprosto bezchybné. Jemné ranní světlo ho stříbřitě zalévalo. Jimův pohled spočíval okouzleně na jejích plných nadrech.

Linda se koupala v řece a Jim od ní nemohl odtrhnout pohled. Když potom vyšla z vody, aby se osušila, chtěl se Jim nenápadně odplížit. Šlápl však na větvičku a ona se podívala jeho směrem.

Nyní mu nezbylo nic jiného, než se ukázat. Obešel keř a zahanbeně hleděl do země. „Omlouvám se, slečno,“ řekl chraplavým hlasem. „Myslel jsem, že chcete zmizet a...“ Rozpačitě rozhodil rukama.

Linda si zachovala chladnou hlavu. Beze spěchu se oblékla a přišla k němu. Na jejích svůdných rtech se objevil úsměv.

„Když už jste mě viděl nahou, můžete mi klidně říkat jménem, Jime,“ řekla a bavila se jeho rozpaky.

„Tak dobře, Lindo,“ řekl a polkl naprázdno.

„Co kdybychom si dali horké kafe?*" navrhla mu.

John Ness byl už vzhůru, když se vrátili na tábořiště. Zazubil se na Jima, ale nic neříkal. Myslel si svoje.

+ + + + +

Škrtl netrpělivým pohybem sirkou o podrážku boty a zapálil si dlouhé cigarilo. Durango se zahalil do oblaku modrého kouře. Rozehnal ho mačetou jako vějířem. Přesouval si doutník z jednoho koutku do druhého.

Bylo už pomalu na čase, aby se vrátil Rex Gordon. Čekal na něj už zatracené tři hodiny.

Jeho muži se váleli ve stínu zakrslých borovic a hráli karty.

Čekání mu napínalo nervy a hlavně trpělivost. Poslední dny byly provázeny neustálými hádkami. Především Ken Brennon šířil podrážděnou náladu.

Durango potahoval z doutníku a zahleděl se na Diega Alvaraze. Mexičan byl stále oslabený a přečkal hodiny v sedle jen s vypětím vůle. Nehrál ani poker s ostatními. Ležel ve stínu jako mrtvý a sbíral síly.

Šéf bandy se opovržlivě ušklíbl. Diega mohl odepsat. Ten hrdlořez už byl k ničemu. Zbytek mužstva však ještě bohatě stačil, aby poslal Johna Nesse do pekla.

Měl už speciální plán. Snad se naskytne příležitost. Nelíbilo by se mu, kdyby musel bývalému partákovi Nessovi napálit kulku mezi oči.

John Ness měl škemrat o milost. Celé hodiny zápasit se smrtí.

„Rex jede!“

Výkřik vytrhl Duranga z jeho myšlenek. Roztržitě vzhlédl, zamračil se a vstal z kamene, na kterém seděl.

Nacházeli se už v horách a udělali přestávku na jakési náhorní plošině. Měli odsud dobrý výhled do údolí, kterým musel John Ness projet.

Bylo však důležitější, že se široká cesta tady nahoře větvila. Existovalo víc možností, jak překročit hory. Durango chtěl vědět, kterou cestou se John Ness vydá. Proto byl tento bod jeho plánu velice důležitý.

Paco Ramiro stál za skalním blokem. Durango k němu přistoupil.

„Kde?“

Paco ukázal na jezdce, který se právě vynořil za skupinou stromů a vyjížděl točitou stezkou. Cválal na ocelově šedém koni. Takového měl jen Rex Gordon.

Muži přestali s kartami. Ernie Delton zaklel. Začal právě vyhrávat a doufal, že napraví své ztráty. Neodvážil se však trvat na poslední hře.

Rex o pár minut později projel kolem zátočiny a přitáhl uzdu koni, který se s frkáním Vzepjal. Rex ho rychle uklidnil.

„Tak co?“ Durangova tvář zračila nedočkavost.

Rex Gordon se zachechtal. „Už jedou,“ oznámil.

Šéf bandy se s úlevou zazubil. „Co jiného jim taky zbývá,“ poznamenal.

„Jsou tři míle daleko.“

Durango pokýval hlavou. „Máme dost času nachystat spolehlivou past. Můžeme hned začít, chlapi.“

Gordon si odkašlal. „John Ness ale není sám,“ připomenul.

Durango mávl rukou. „To přece víme, že má kumpána. Ale ten mu taky nepomůže.“

„Já vím,“ řekl Rex a vychutnával si pozornost. „Ale o ženské nikdo nic neříkal.“

„O ženské?“ Durango myslel, že se přeslechl.

Rex se zazubil. „Dokonce o hodně hezké ženské, jak jsem dalekohledem viděl. Je to třída. U té by člověk hned zapomněl na dobré mravy.“ Slizce se zasmál.

„Neděláš si legraci?“ zaskřehotal Ken Brennon a olízl si rty.

„Myslíš, že jsem slepý?“ odsekl Rex.

Durango se otočil na Ramira. „Tys o žádné ženě nemluvil, Paco. Jak je to možné? Byl to opravdu John Ness, s kým jste bojovali?“

Ramiro se začal potit, což nebylo kvůli vedru. Naprázdno polkl. Dorozuměli se s Alvarezem pohledem. Ten vůz! Mysleli si, že tam na ně střílel nějaký muž. Ztraceně, takové možnosti měli využít.

„O ženské nic nevíme,“ vyhrkl. „Čestné slovo, žádnou jsme neviděli, šéfe. Z Namesy byl na cestě jen s tím kovbojem, kterého vytáhl z vězení.“

„Chceš snad říct, že se Rexovi něco zdálo?“ okřikl ho Durango.

Ramiro zavrtěl hlavou. „Jistěže ne! Možná se setkali cestou. Je to přece už víc než den, co jsme se Nesse snažili vykourit z té chatrče.“

„Tak to byste snad narazili i na tu ženskou ne?“ vyptával se šéf bandy podezřívavě.

„Paco může mít pravdu,“ prohlásil Rex. „Ta ženská jede na voze. Možná je to nějaká obchodnice nebo co.“

Durango se otočil zády k Pacovi, který za to byl velice vděčný. Mohutný šéf se zamračil.

„Takže s vozem, říkáš.“ Zamyšleně si promnul bradu.

„Jo, je to celkem velká kára, proto taky nejedou tak rychle,“ řekl Rex Gordon.

Po Durangově tváři se rozlil ďábelský úsměv. Dostal vynikající nápad. Tak vynikající, že zapomněl na všechno ostatní.

„Takže je jasné, kterou cestou se vydá,“ řekl svým lidem. „Na koně, chlapi! Vím o jednom místě, které je pro náš záměr jako dělané.“

O chvíli později Durango vyrazil v čele svých mužů přes planinu. Tam, kde se široká prашná cesta větvila, se pustil na jihozápad. Cesta se zúžila, zůstala však nadále sjízdná pro vůz. Druhá cesta nebyla úplně bezpečná ani pro jezdce. Se spřežením tudy nemohl nikdo projet.

John Ness tedy neměl jinou možnost. Musel po širší cestě.

Jeli stále výš do hor. O půl hodiny později dorazili k místu, kde Durango plánoval léčku.

Cesta tam vedla dlouhým kaňonem a nakonec se v zátočinách zvedla o nějakých tři sta yardů. Na té straně nebyly vůbec žádné možnosti, jak se krýt před ostřelováním.

Na druhé straně kupodivu rostlo husté křoví, které skryje jeho lidi.

Přes propast vedl chatrný most. Tam se to mělo stát.

„Co máš v plánu, Jacku?“ zeptal se Paco Ramiro, když viděl úsměv na obrově tváři.

„Museli by se vrátit z téhle pusté strany do míst, kde se budou mít za čím krýt. Pokud jim znemožníme ústup a budeme číhat támhle v těch keřích, budou nám vydaní na milost,“ vysvětloval Durango ochotně.

„To ale bude ztraceně těžké,“ mínil Paco Ramiro. „Na téhle straně...“

Jack Durango ho přerušil. „Zapomeň na tuhle stranu, Paco. Až se Ness s tím střelcem a ženskou dostanou na druhou stranu, vyhodíme most do vzduchu. Pak budou muset bojovat s propastí za zády. Nebudou mít kam ustoupit. My budeme v bezpečných pozicích.“

Mexičan se pleskl dlani do čela. „Ano, to je ono!“

„Neztrácejme čas!“ zavolal Durango a popojel poslední zátočinu k mostu. Těsně před ním zastavil koně a seskočil na zem. Nedůvěřoval úplně mostu a převedl koně na uzdě. Jeho muži ho následovali.

„Odved'te koně z dohledu!“ poručil šéf bandy a rozdál instrukce. Byl si naprosto jistý, ten plán neměl chybu.

Ernie Delton vedl skupinu koní dál po cestě a za chvíli se s nimi ztratil za zákrutou. Zůstala tam jen bednička dynamitu, kterou sundali z nákladního koně.

Ken Brennon se zhostil úkolu upevnit nebezpečné válečky na most.

„Moc si s tím nehraj!“ křikl Durango, když bandita sešplhal k dřevěným vzpěrám.

„Myslíš, že se chci sám odbouchnout, zatraceně?“ zavrčel bandita.

Durango stál na mostě a sledoval, jak Brennon upevňuje dynamit. Nervózně okusoval další cigarilo, které dokonce zapomněl zapálit.

„Podejte mi doutnáky!“ zavolal Ken.

Rex Gordon mu je hodil.

Pistolník natáhl zápalnou šňůru pod trámem, takže nebyla vidět. John Ness by se musel podívat pod most, aby nálože odhalil. Podle Durangových pokynů natáhli šňůru na holou stranu soutěsky.

Paco nechápal smysl akce. „Myslel jsem, že my budeme ležet támhle?“

Durango se ušklíbl. „To budeme, ale co bys dělal, kdyby před tebou najednou někdo vyskočil z keře a zapálil doutnák?“

Paco se zatvářil vyjeveně. „To mě nenapadlo,“ zahuhlal.

Durango na to však myslel. Jediný muž mohl na druhé straně najít úkryt, a protože byl Diego Alvarez na tvrdý boj stejně příliš slabý, dostal za úkol zapálit Nessovi za zády doutnák.

Durango se s ostatními muži stáhl do keřů, které rostly na strmém úbočí kopce. Dalekohledem ohledával místo, kde se skrýval Diego Alvarez. Když se mu ho nepodařilo odhalit, vítězoslavně se usmál. Teď si mohl John Ness přijít.

Durango se otočil. Jeho pohled prohledával svah. Nikoho neviděl. A přesto věděl, že se tam ukrývá tucet mužů. Přiložil dlaně k ústům.

„Bude se střílet teprve, až Diego odpálí most, jasné?“ zařval. Nehrozilo, že by ho John Ness slyšel. Vyznal se tady. Měl čtyři roky čas všechno tu poznat.

„Však my Mexikánovi nezkazíme zábavu,“ odvětil Ken Brennon vlevo nad ním.

„A nezapomeňte, chci Johna Nesse živého!“ hulákal dál Durango. Chvilí bylo ještě slyšet jednotlivé hlasy, pak se nad soutěskou rozhostilo tísnivé ticho.

Durango pevněji sevřel winchestrovku. Mačeta ležela vedle něj, skrytá za keřem. Tiskl rty do bezkrevné, tenké linky.

John Ness vjede přímo do pekla.

+ + + + +

Linda Eatonová křečovitě kašlala. Vál proti ní jemný prach, který zvířila Nessova černá klisna. Nic ale neříkala a byla ráda, že může překročit hory se spolehlivým doprovodem. Vzala bič a práskla nad hřebety hnědáků. Stoupání cesty je vyčerpávalo.

Jim Walker se k ní otočil. Zazubil se na ni. Přistihl se přitom, že ji zase svléká očima. Koupel v řece podněcovala jeho fantazii a Linda to tušila.

„Pojedu trochu napřed!“ zavolal John Ness. „Tady bude okolí zatraceně nepřehledné.“ Plošinu nechali za sebou. Cesta se kroutila mezi soutěskami a skalními labyrinty. John Ness ustaraně hleděl k nebi. Asi za hodinu slunce zmizí za strmými vrcholky hor. Noc přijde rychle. Do té doby musí najít příhodné tábořiště.

Vytáhl ze sedlového pouzdra winchestrovku a polechtal klisnu ostruhami. Cvakl nabíjecí pákou a opřel si pušku patkou o stehno. Uzdu držel v levé ruce. Přál si, aby prve zůstal neoblomný. Bez těžkého vozu by už byli o pořádný kus dál. Teď už se ale nedalo nic dělat a oni museli dostát svému slovu.

Hráč se bděle rozhlížel. Jeho pohled klouzal po strmých úbočích hor a sledoval hřebeny skal. Pokoušel se uhodnout Durangovy záměry. Moc mu to však nepomáhalo. Bylo tam příliš mnoho možností, kde nachystat past. Po chvíli spatřil most Zastavil koně.

John přimhouřil oči a prohlížel si dřevěné trámy, které z té dálky vypadaly jako sirky. Konstrukce nepůsobila zrovna důvěryhodně. Jim Walker ho mezitím dojel a zastavil ryzáka. Podrbal se na bradě a tázavě na Johna pohlédl.

„Co tomu říkáš?“ zeptal se nakonec. Hráč pokrčil rameny. „Musíme na druhou stranu, tak co.“

„Snad se ten most nerozpadne na prach, když se na něj škaredě podíváme,“ poznamenal kovboj, když za sebou uslyšel skřípění kol. „Mějte oči otevřené,“ poradil John Ness svému společníkovi a Lindě Eatonové. „Já si to pojedu prohlédnout zblízka.“

Linda mlčky přikývla a sáhla po pušce, která ležela nabitá vedle ní na kozlíku. Přitáhla opratě. Její hnědáci cítili váhu vozu a chtěli táhnout dál.

John Ness pomalu pokračoval a soustředil se na opačnou zarostlou stranu. Svah vpravo od něj byl příliš přehledný a nebylo se tam za čím skrýt. Krom toho také věděl, že Jack Durango by se o nic nepokoušel osamoceně. To byl důvod, proč přehlédl Diega Alvaraze, který se tiskl k zemi zamaskován jen pískem.

Alvarezovi tekl pot proudem po zádech. Cítil na rtech sůl. Hrozně svědění na zraněném boku ho mohlo připravit o rozum. V ráně ho bodalo. Ani se však nepohnul. Slyšel hlasy a věděl, že všechno závisí na tom, že zůstane neodhalen. Skřípal zuby a cítil mezi nimi písek.

John Ness přejel půlku mostu. Zblízka nevypadal tak hrůzostrašně. I když byla některá prkna zpuchřelá, vůz ještě projede.

Chvilí si měřil protější svah porostlý křovím a zakrslými borovicemi. Nezpozoroval však nic podezřelého.

Nakonec se rozjel zpátky a mávl na Jima. „Pojeďte!“ zavolal tlumeně. Vůz se s trhnutím rozjel a dorazil k mostu. Koně se plašili, chtěli se vzpínat. Děsila je hluboká propast, ale nakonec si dali říct a plynule se rozeběhli.

Jim jel za Johnem a za nimi po mostě rachotil vůz. Neviděli, jak se za nimi vztyčil Diego Alvarez a rozběhl se k mostu. Před pohledy mužů ho zakrýval vůz s plachtou. Poklekl a povytáhl doutnák ze škvíry mezi trámy. S chvějícími se prsty škrtl zápalkou.

Jednou, podruhé.

Po tváři mu stékal pot.

Potom zápalnice chytila a zadržela jiskry. Plamínek se lačně prožíral k ukrytému dynamitu. Alvarezovi to připadalo jako věčnost.

Potom vypuklo peklo. Zrádné ticho rozervalo ohlušující detonace, jejíž ozvěna se mnohonásobně vracela od skal.

Střední část mostu jako by se najednou celá zvedla. Prkna se prohnula a povolila pod mocným tlakem. Roztříštila se a dřevo se rozlétlo na tisíce třísek.

K nebi vyšlehl oslnivý záblesk.

Linda Eatonová vykřikla.

Těsně za vozem vyletěl most do vzduchu. Zadní kola najednou ztratila oporu. V panické hrůze pustila opratě. Koně se vzpínali a opírali se do postrojů. Váha vozu je stahovala. Hrozivě to skřípalo, když se spodek vozu sunul po rozlámaných prknech.

V tu chvíli spustili Durangovi muži palbu. Začalo pršet olovo.

John Ness neztratil ani vteřinu času. Padal s winchestrovkou ze sedla. Jakmile se dotkl země, začal střílet.

Jim Walker se přikrčil a také okamžitě seskočil z koně. Když se otočil, viděl Lindin vyděšený obličej. Ochromená úlekem seděla na kozlíku vozu.

„Lindo! Seskoč!“ vykřikl Jim a rozběhl se zpět k mostu. Úplně zapomněl, že ho bandité mají jak na stříbrném podnose.

Vůz se najednou překotil. Linda s výkřikem skočila z kozlíku, instinktivně s sebou vzala pušku.

Koně byli strženi do hlubiny. Jejich smrtelné řičení se odráželo od skal. Všechno se roztříštilo na dně soutěsky.

Jim popadl Lindu za zápěstí a zvedl ji.

Kličkovali ke konci mostu. Kolem nich hvízdaly kulky a škubaly ze dřeva ostré třísky.

„Tady jsem!“ křikl na ně John. Poznal, že jejich jediná šance je pod zbytkem mostu. Stál na jeho ukotvení a pušku měl vystrčenou nad okraj cesty. Střílel ránu za ranou.

Jim utíkal k němu. Najednou sebou škubl. Do levé paže ho zasáhla kulka. Málem upustil pušku. Nakonec se ale i s Lindou dostal k Johnovi.

„Podej mi ruku!“ křikl John na Lindu. „Tak dělej, sakra, nebo už k tomu nebudeš mít nikdy příležitost.“ Strhl ji z mostu. Její oči byly vyteřeny strachem. „Zůstaň tady a nehýbej se z místa. Hlavně se nedívej dolů.“

Jim Walker zaujal pozici vedle něj. Žaludek se mu zhoupł, když se podíval pod sebe. Stál na trámu a pod ním zela propast. Nyní by stačilo jen škrábnutí, stejné jako před chvílí, aby ho srazilo dolů do hlubiny.

Neměl však čas na něco takového myslet. Durango jim pořádně zatápel. Bylo však vidět, že bandité střílejí moc rychle a překotně.

Jim se zaměřil na skupinu keřů. Když tam potřetí uviděl vyšlehnout záblesk výstřelu, poslal do toho místa dvě kulky. Táhlý výkřik mu prozradil, že zasáhl. Z keře se vykutálel bandita a klouzal dolů po svahu.

„Jime!“ vyjekla najednou Linda.

Kovboj se otočil.

Uviděl na druhé straně Diega Alvareze Jak se rozprahuje a hází po něm nožem.

Jimova kulka ho zasáhla do hrudi, zatímco dýka se zabodla do dřeva na dlaň vedle kovboje. Kulka pootočila banditu kolem jeho osy. Zaškobrtl směrem k propasti a zhroutil se. Mexičan byl mrtev už předtím, než se roztránil o dno rokle.

„Jestli vydržíme do soumraku, budeme mít ještě šanci,“ zavrčel John Ness mrazivě a přikrčil se, protože se na něj zaměřila celá salva. „Jestli,“ řekl Jim. Jejich situace skutečně nevypadala růžově.

Durangovi muži je zasypali sprškou kulek. Pod mostem ale byli v relativním bezpečí. To rychle pochopil i vůdce banditů. Rozlehl se jeho zvučný hlas.

„Vyτάhněte je odtamtud, chlapi!“ zařval. Bandité se dali do pohybu. Začali se plížit dolů z kopce. Pušky v jejich rukou dál chrlily olovo. Ozvěna znásobovala hluk střelby. Znělo to, jako by se dala do útoku celá armáda.

„Neplýtvej střelivem!“ řekl John Ness svému společníkovi. Dalo se předpokládat, že jim dojde střelivo.

Linda se krčila mezi trámy. Její tvář byla bledá jako stěna.

Když se bandité dostali do úseku, kde byly stále řidší úkryty, začal John střílet. Jim se k němu připojil.

Dva z nepřátel bolestivě vykřikli. Jeden z nich se zřejmě pomátl. Vyrázil zpoza keře a s křikem se rozběhl a střílel z obou revolverů. Johnova kulka ho zasáhla do hrudníku. Zastavil se, jako kdyby narazil do neviditelné překážky a pak se mu podlomila kolena. Padl tváří do písku.

Tím byl tento útok odražen. John Ness, Jim Walker a Linda Eatonová si oddechli. Slyšeli Duranga zuřit. Ztratil během pár minut pět lidí. To zjevně vzalo zbytku bandy odvahu.

„Já tě dostanu!“ zaječel šéf bandy ochraptělým hlasem. „Jste tam dole v pasti, Johne. Vzdejte to! Dojde vám munice. My jí naopak máme dost!“ Jeho Ďábelský smích se rozléhal mezi skalními stěnami.

„Já mám už jen deset nábojů,“ řekl Jim svému společníkovi.

„Já dvanáct,“ ozvala se Linda bezbarvým hlasem. John se zamračil. „S mými devíti je to dohromady jednatřicet. S tím jsme v koncích. Durango má pravdu, jsme tu v pasti.“

Nikdo nic neříkal. Věděli, že se nacházejí v bezvýchodné situaci. Otázkou bylo pouze to, jak dlouho se udrží pod zbytkem mostu bez jídla a pití.

Snesla se noc. John doufal, že se snad zatáhne, ale nebe zůstalo jasné. Nebyla šance na nenápadný útěk. Občas třeskl výstřel, který jim dával najevo, že Durango je stále na číhané.

Doléhaly k nim hlasy. Začínali být vyčerpaní. Bolela je každá kost. Nakonec se Jim a John střídali na hlídce, zatímco se ten druhý pokoušel na trámech odpočívat.

Kolem půlnoci se Durango pokusil o prudký útok. Nicméně přesná střelba obránců zahнала bandity zpět do úkrytů. Stálo je to jedenáct nábojů. „Nemáme v ruce dobré karty, co?“ poznamenal Jim s úšklebkem, když si setřel pot z čela. Měl sucho v ústech. Už několik hodin nic nepil.

John přenesl váhu těla na levou nohu a vyhlížel do svahu. Na jazyku cítil hořkost.

„Jo a vypadá to, že tentokrát nevytáhnu z rukávu žádné eso,“

odpověděl tiše. Všechny trumfy měl Durango.

Byla to dlouhá noc. Nikdo z nich se neodvážil zamhouřit oko. Jejich nervy byly napjaté k prasknutí. Museli neustále počítat s útokem. Až na ojedinělé výstřely zůstával klid. John tušil, že Durango chystá další čertovinu. Napadlo ho to stejné jako vůdce bandy. Dynamit!

+ + + + +

Jack Durango dal za úsvitu znamení. Ken Brennon zapálil doutnák a mrštíval válečkem dynamitu směrem k mostu. Tak daleko doletět nemohl, ale to ani nebylo nutné.

Když nálož vybuchla a zvířila mračna prachu, rozběhli se dva útočníci a zapadli do krytu za terénní vlnou. Následovala druhá a třetí exploze.

Potom se už bandité ocitli tak blízko, aby dohodili až k mostu. Další výbuch málem smetl i zbytek mostu. Linda upustila winchestrovku a zoufale se zachytila trámu.

„Tak to by stačilo!“ vykřikl Durango. „Hod’te zbraně na most, jestli nechcete, aby vás roztrhala další nálož. Toto je vaše poslední šance. Nikdy se odsud nedostanete!“

Jima popadl bezmezný vztek. Přitiskl pažbu pušky k rameni a vystřelil směrem, odkud slyšel Durangův hlas. Odpovědí mu byl výsměšný smích.

„To nemá smysl,“ pravil John a potěžkal v ruce zbývající náboje.

„Chceš se vzdát?“ vyhrkl Jim.

„Tady už opravdu nemáme šanci,“ odvětil John. „Tady nás čeká jistá smrt. Víš to sám.“ Aniž by čekal na odpověď, vyhodil náboje nahoru na most. Jeho puška následovala. Jim zaváhal, ale pak ho napodobil.

„Teď pomalu vylezte!“ poručil Durango.

John s kamennou tváří vyšplhal nahoru a zůstal stát v mdlém ranním světle, které se pomalu kradlo po úbočí. Jim se vytáhl za ním a pomohl Lindě.

„Ruce hezky nad hlavu!“

Potom se zpoza keřů vynořili muži. Bylo jich pět i s Durangem: Ken Brennon, Ernie Delton, Paco Ramiro a Cliff Porter, jehož tvář byla zkřivena bolestí. Schytlal kulku do ramene.

Durango se vítězoslavně šklebil. Držel v ruce svou mačetu. Její čepel se výhrůžně leskla. Černé vlasy mu padaly do čela a oči se mu mrazivě leskly.

„Čekal jsem na tento okamžik čtyři roky,“ procedil mezi zuby a zastavil se čtyři yardy před hráčem a se spokojeným pokyvováním si ho změřil. „Čtyři roky, Johnny. Dlouhá doba. Ale dočkal jsem se.“

„Ta žena s tím nemá nic společného,“ odpověděl John pevným hlasem a opětoval pohled bývalého partnera. „Přidala se k nám náhodou. Nechte ji jít.“

Durango se potměšile zašklebil. Bylo vidět, jak si vychutnává triumf.

„To bys tak rád, co?“

Linda ucítila, jak jí po zádech přeběhl mráz, když si ji Durango prohlížel. Svlékal ji pohledem. Líbila se mu. Už nějaký čas mu nezkřížila cestu žena.

„Jsi darebák, Jacku!“ John si s opovržením odplivl. Věděl, že tím vůdce bandy vyprovokuje. To taky byla jeho poslední naděje. Jedině pokud Duranga vydráždí k nepředložené reakci, bude snad šance otočit kartu.

Banditovi zrudla tvář. Sevřel mačetu. Zdálo se, že udeří. Pak se ale ovládl.

„No, možná, Johnny. Klidně ať jsem darebák, pokud si přijdu na svoje. Jak vidíš, vždycky jsem dosáhl toho, co jsem si předsevzal. Před čtyřmi roky jsi mě podfoukl, to nebylo špatné, Johnny. Ale nestačilo to. Teď jsem na tahu já. Tvoje cesta tady skončila.“

„To jsi už jednou říkal,“ odvětil John Ness mrazivým hlasem. Působil téměř uvolněným dojmem. Ale to byl jen klam. Ve skutečnosti bylo napjaté každé vlákno jeho těla. Čekal jen na záchvěv šance. Nezaváhá ani vteřinu a udeří, jakmile se naskytne malá šance. V tuto chvíli to ale bylo bezvýchodné.

Ken Brennon a Paco Ramiro drželi prsty na spouštích a mířili na oba muže. Při jakémkoliv neuváženém pohybu by je bez mrknutí oka

postříleli.

Na Jacka Duranga by se také nikdy nedostal. Obloustlý muž stál několik kroků daleko. Ten znal Johna příliš dobře, než aby ho podcenil.

„Vy tady zemřete,“ vyprskl Durango.

„Čtyři roky jsem na tohle Čekal, John. Stál jsi mě čtyři zatracené roky. Za to zaplatíš. O tu ženskou si nemusíš dělat starosti. Já už se o ni postarám, hráči. Se mnou se jí jistě bude líbit.“ Jeho slova následoval sveřepý smích.

Jim Walker se chtěl v pohrdání smrti vrhnout na Duranga. Když už měl zemřít, tak alespoň sám určí přesný okamžik. Bylo lepší vzít s sebou na smrt někoho z nich, než se nechat popravít.

K tomu se už ale nedostal. Linda Eatonová poslouchala tuto rozmluvu s vytřeštěnýmýma očima. Pak náhle vybuchla.

S ječením se vrhla na Kena Brennona, který k ní stál nejbližší. Zajela mu nehty do obličeje. Nervové vypětí na ni bylo příliš. Brennon instinktivně uskočil. John chtěl využít náhlý zmatek a přejít do útoku.

Paco Ramiro byl však rychlejší. Jeho Winchestrovka vyšťekla. Kulka se zaryla do země dva palce před špičkami Johnových bot.

„Ani hnout!“ zasyčel Mexičan a dobil. Prázdná nábojnice vyskočila a cinkla o kámen.

„Vy svině,“ zavrčel Jim. Ken Brennon se mezitím vzpamatoval ze Šoku a brutálně udeřil. Hřbetem ruky pleskl Lindu do tváře. Praskla jí pokožka na lícni kosti. Po tváři jí stékal pramínek krve.

„Tohle už nezkoušej!“ křikl na ni s obličejem rudým vzteky. „Ty ještě zkrotneš, za to ti ručím.“ Odstrčil ji od sebe winchestrovkou. „Já tě zničím, baby.“

„Nech ji být!“ okřikl Durango svého pistolníka. Linda Eatonová se mu líbila. Byla výhradně jeho kořist a Ken Brennon na ni neměl právo. Pokud tuhle divokou kočku někdo zkrotí, bude to on. „Ta patří mně, Kene.“

Pistolník otráveně odfrkl a ignoroval výhrůžný tón šéfova hlasu. Olízl si rty.

„My si spolu zatraceně užijeme,“ řekl Lindě a popadl ji za výstřih.

Jedním šklubnutím jí rozerval blůzku a strhl jí ji z těla. Linda vyjekla a o krok ustoupila. Za ní však byla jen propast. Její nahá ňadra se prudce zvedala a klesala. V očích měla odpor.

„Dej od ní pracky pryč!“ zařval Durango bez sebe vzteky.

„Ta holka patří nám všem,“ odporoval Brennon. Měl už plné zuby Durangova peskování. Měl na něj zlost. Dlužil mu plat za poslední měsíce, neměl tedy právo něco mu ještě poroučet.

Durango viděl rudě.

„Tobě už nebude patřit nikdy nic!“ zasyčel a rozmáchl se mačetou.

Ken Brennon vycítil nebezpečí. Otočil se na patě a spatřil nad sebou čepel mačety. Smrtonosně se zableskla v ranním slunci. Jeho Winchestrovka se otočila. Už to ale nestihl.

Rána mačetou ho zasáhla přímo do krku. Před očima mu něco rudě explodovalo. Chtěl zkrivit ukazovák na spoušti, ale jeho ruka byla jako ochromená a neposlechla.

Z hrdla se mu vydralo bublavé zasténání, které však hned zdusila krev. Svalil se jako prkno a pohřbil pušku pod sebou.

To vše se odehrálo během pár vteřin. Když Jim a John pochopili, co se stalo, bylo už zase pozdě. Durango si přehodil mačetu do levé ruky a tasil revolver.

„Je tu ještě někdo, kdo se chce protivit mým příkazům?“ zaječel a jeho pohled těkal ze zajatců k banditům.

Linda Eatonová se začala dávit, když viděla na zemi ležet zmrzačeného banditu.

Paco Ramiro snesl cokoliv, ale nyní zbledl i on. Křečovitě polkl a pevněji sevřel pušku. V hlavě se mu honily černé myšlenky. Najednou měl z šéfa strach.

„Ne, jistěže ne...“ vyhrkl přidušeně. „Byl to svárlivý chlap,“ řekl Durango opovržlivě. „Není ho škoda. Nechtěl poslouchat mé rozkazy, pánové. Vaše podíly se tímto zvyšují.“

Jim se tvářil zhnuseně. Věděl, že mají proti sobě nebezpečného banditu, nyní ale poznal, že Jack Durango je krvežíznivý muž a ďábel v lidské podobě.

„Kdypak zabijete zezadu dalšího ze svých lidí?“ zeptal se

rozechvělým hlasem. „Vy se ve skutečnosti nehodláte o to zlato s nikým dělit, Durango... Oni všichni budou muset zemřít.“

„Zavřete mu hubu!“ zařval Durango.

Cliff Porter se ohnal winchestrovkou. Jim se pokusil úder ztlumit, ale to se nepodařilo. Pocítil prudkou bolest, když ho pažba zasáhla do ramene. Padl ztěžka na zem a snažil se vyhybat banditovým kopancům.

Jack Durango udělal dva kroky k Lindě, která se chvěla strachy. Přitáhl ji k sobě, ruku s mačetou jí ovinul kolem krku a přiložil jí ke spánku revolver.

„Dej sem ten plánek, Johne!“ zasyčel. „Máš pět vteřin, potom zemře!“

John Ness věděl, že každý odpor je zbytečný. Zatnul zuby a pomalu si rozepnul opasek. Vytáhl ho z poutek a hodil ho Durangovi k nohám.

„U přezky v opasku je úzká škvíra. Stačí jen rozpárat šev a máš ten plánek.“

„Dělej, zvedni ho!“ poručil bandita a zesílil tlak revolveru.

Linda se pomalu spustila na kolena a podala mu opasek.

Durango prořízl šev čepelí ostrou jak břitva. Vzápětí držel v ruce kousek tenké kůže, na kterém bylo všechno zaznačeno. Jeho triumfální smích se v mnohočetné ozvěně odrážel od skalisek.

„Takže tím jsme spolu skončili,“ zašklebil se na Johna. „Vlastně jsem tě chtěl vidět trpět a žebrat o milost. Nechci ale už ztrácet čas. Nepřijdete zkrátka, ty a tvůj kumpán.“ Dal Deltonovi a Potterovi znamení. Zatímco Paco Ramiro držel zajatce winchestrovkou v šachu, byli John a Jim za ruce a nohy přivázáni ke kolíkům zaraženým do země. Ernie Delton zatloukal kolíky s pouty hluboko do země a silou je ozkoušel. Nehnuly se ani o milimetr.

„Tohle bude držet do soudného dne,“ prohlásil spokojeně.

John nevěděl, co tím Durango zamýšlí. Dobrá, byli připoutaní. Ale tím ta věc ještě nebyla u konce. Chtěl bandita, aby tu posli žízni? Ne, to si neuměl představit. Na Duranga by to bylo příliš primitivní.

Hráč pochopil, o co půjde, když uviděl kožené řemeny, které Ernie Delton máčel v kotlíku s vodou.

Durango svázal Lindě ruce, potom přišel k Johnovi a Jimovi. Rozkročil se nad nimi a zahákl palce za opasek.

„Budete umírat pomalu, amigos,“ řekl s krutým úsměvem. „Tyhle řemeny jsou teď perfektně poddajné a měkké. Ernie vám je nachystá přesně na míru kolem krků. Nejprve o nich nebudete ani vědět. Ale za pár hodin na vás začne pražit slunce a vysuší vodu, kterou je kůže nasáklá. A tím pro vás začne utrpení. Kůže se začne smršťovat a ubírat vám vzduch. Je to příšerně zdlouhavá smrt.“ Odmlčel se a vycenil zuby. „Takovou smrt přeju jen svým nejhorším nepřítelům. A k nim ty patříš, Johne.“

„Jsi primitivní zrůda,“ prohlásil John Ness.

Durango ho nakopl. „Ty tady zemřeš a o nic jiného mi nejde, amigo.“ Otočil se k Deltonovi. „Tak jim hezky nasad' obojky.“

Malý kuchař vzal pruhy kůže a omotal jim je kolem krku. Konce řemenů měly také kolíky. Kůže byla utažená tak těsně, že by se mezi ní a krkem nedala prostrčit čepel nože.

Paco Ramiro odvedl na Durangův rozkaz Lindu ke koním a přichystal všechno k odjezdu. Mrtví zůstali ležet tam, kde byli.

Durango pak ještě jednou přijel k mužům uvázaným u kolíků. Shlížel na ně a jeho oči byly plné krvežíznivosti.

„V poledne to budete mít za sebou,“ řekl. „Já budu zrovna počítat zlato, Johne. Konečně se mi po čtyřech letech líbí moje karty. Můj trumf vám přinese smrt!“

+ + + + +

Linda měla ruce přivázané k nosu sedla. Paco Ramiro vedl jejího koně. Zaškubala pouty, ale nikam to nevedlo. Mexičan si dal záležet. Byla banditům vydána na milost. Když pomyslela na Johna a Jima, které čekala děsivá smrt zadušením, běhal jí po zádech mráz. Byla tak ochromená strachy, že jen mlčky seděla na koni. Ze rtů jí nesplynulo ani slovo.

„Hej, šéfe... šéfe!“ zavolal Cliff Potter ochraptěle, když cválali přes Štěrkové pole. „Co je, Portere? Co mi chceš?“ Bandita křivil obličej. Bolest v rameni ho chtěla připravit o rozum. „Potřebuji

zastávku, šéfe,“ škemral. Byla mu zima, i když se už pořádně oteplilo. „Ta rána mě zničí.“

„Nebud' taková měkota, Portere!“ odsekl Durango. „Přece chvíli vydržíš s kusem olova pod kůží.“

Cliff Potter se chytil za rameno. „Jen pár minut, Jacku,“ prosil. Na čele mu vyvstal ledový pot. Byl na pokraji sil.

Vůdce banditů na něj zkoumavě pohlédl a rychle se rozmýšlel. Proti krátké zastávce nebylo co namítat. John Ness a jeho parták byli vyřízení jednou provždy. Ale kdyby teď bral ohledy na Portera, zůstali by čtyři a to znamenalo, že by dělil zlato čtyřmi díly. To se mu vůbec nezamlouvalo. Chtěl to zlato celé. Rozhodl se, že se s nikým dělit nebude.

„Jedeme dál!“ poručil mrazivým hlasem. Jeho ruka visela u revolveru. Nemohl vědět, jak Potter zareaguje.“

Paco Ramiro sledoval ten krátký rozhovor s nehybnou tváří. Necítil se vůbec ve své kůži. Věděl, že Jack Durango nezná ohledy a touží po zlatě. A tato chtivost, která se nezastavila před žádným zločinem, ho začínala děsit. Přesto se nechtěl vměšovat.

Cválal vedle Duranga a hleděl strnule před sebe.

O hodinu později si všiml, že Cliff Potter stále více zaostává. Jízda byla pro zraněného banditu utrpením.

„Cliff odpadá,“ prolomil nakonec Mexičan mlčení.

Durango šlehl pohledem dozadu. Odstup dělal asi dvě stě yardů a stále se zvětšoval.

„Obejdeme se i bez něho,“ zavrčel a pohlédl pronikavě na Mexičana. „Nebo máš jiný názor?“

Paco spolkl knedlík v krku. „Je zraněný...“

„Jeho smůla. Tím se zvyšuje tvůj podíl, Paco. Nebud' hlupák. Ty a Ernie patříte k mé staré skupině. Cliff a ostatní byli jen najatí pistolníci a desperáti. Zapomeň na ně! Za pár hodin bude konec se starým mizerným životem.“ Durango to myslel zcela speciálně. On se o ten konec postará.

Paco Ramiru se mdle zazubil. „Asi máš pravdu, Jacku.“ Jeho lačnost po penězích přebila ostatní ohledy. Co mu bylo po Porterovi... „K čertu, já mám přece pravdu!“ vykřikl šéf banditů a

podíval se na Erniero Deltona. Drobný kuchař se na něj zazubil, ale neřekl ani slovo. Tím byla tahle drobnost vyřešená.

Pobídlí koně k ostřejšímu tempu, jelikož se cesta táhla přehledným, úzkým údolím. Koně letěli po kamenité půdě. Za půl hodiny ztratili Pottera definitivně z očí.

Mlčky jeli dál. Každý se zabýval svými myšlenkami. Ovládala je touha po zlatě. O několik hodin později se ocitli na druhé straně hor.

Durango se poradil s mapou a stočil se na jih. Vynořilo se před nimi obrovské kaktusové pole. Vyprahlá zem byla poseta kaktusy od obzoru k obzoru. Tu a tam z nich čněly velké skalní bloky jako útesy z moře.

Durango se sklonil nad mapou. Skalní bloky na ní byly zakresleny jako orientační body, k tomu světové strany a vzdálenosti. Úkryt zlata se nedal minout.

„John si dal s tím plánkem záležet,“ zašklebil se Durango. „doufám, že on je taky spokojen s naší prací.“

Přimhouřil oči a pátravě pohlédl ke slunci. Blížilo se nejvyššímu bodu a ze všech sil pražilo. „Řekl bych, že jim pomalu začíná docházet dech.“ Z hrdla se mu vydral d'ábelský smích, pak pleskl koně mačetou a rozjel se.

+ + + + +

Pouta byla tak pevná, jako by srostla se zemí. Kolíky se nehnuly ani o milimetr, ať s nimi John a Jim lomcovali sebevíc.

„Nemáme šanci,“ zamumlal Jim rezignovaně a snažil se dýchat co nejméně.

John zaklel. Ovládla ho zlost sama na sebe. „Vlezl jsem do té pasti jak slepec. Měli jsme ten most nejprve pořádně prozkoumat.“ Nemohl si tuto chybu odpustit. Durango by neměl žádnou šanci, kdyby... jenže žádná kdyby tady nepomáhala.

„Udělali to mazaně,“ odvětil Jim mdlým hlasem. „Ten chlap není padlý na hlavu. Chytrý zločinec je nejnebezpečnější.“

John cloumal pouty na rukou, která se mu zařezávala do kůže. „Musí existovat způsob, jak se zbavit těch věcí!“ Nechtěl uvěřit, že

tu má zemřít.

Jim se chrčivě zasmál. „Tohle není hrdinská smrt, co?“ Pomyslel na Lindu Eatonovou. Zachvátil ho pocit nekonečné prázdnoty. Ta žena ho okouzila. Věděl, že ona k němu také cítí nějaké sympatie. Ale to už byla minulost.

Nechtěl si ani představovat, co Linda bude muset vytrpět u Duranga.

Slunce stoupalo nad horské hřebeny a minutu po minutě nabíralo na síle. Cítili jeho teplo ve tvářích a museli mhouřit oči.

Kožené řemeny byly ještě mokré.

O hodinu později už však poznali, jak slunce vysává vodu z kůže. Tlak zesílil zatím jen nepatrně.

Vedro v soutěsce se pomalu stupňovalo. Zem se začala rozechřívát.

Kůže se pomalu, ale stále smršťovala.

Tlak sílil.

Durango pro ně vymyslel skutečně ďábelskou smrt.

„Možná by bylo lepší, kdybys mě z toho vězení nevytáhl,“ zakrákoral Jim. Dýchalo se mu už těžce.

„Možná,“ zabručel John a lámal si hlavu při hledání východiska. Žádné nebylo. I kdyby se tam na druhé straně objevili lidé, pomoci jim nemohli. Soutěska pod zříceným mostem byla příliš strmá. Museli by propast obejít a to by trvalo hodiny. Příliš mnoho hodin.

„Věšení trvá jen pár vteřin,“ řekl Jim tiše.

Slunce na ně nemilosrdně pražilo. Kožené pásy se stále více napínaly. Jim Walker se vzpínal a bojoval proti bezvědomí. Lapal po dechu. Tvář mu začínala modrat. Před očima se mu točila rudá kola a dostavily se u něj halucinace.

John byl rovněž na pokraji bezvědomí. Tlačil hlavu do písku, aby získal jeden či dva milimetry prostoru. Tím ale jen zvětšoval své utrpení. Zmocnil se ho smrtelný strach. Plíce jako by mu hořely. Jeho dech hlasitě chrčel.

Jimův popruh byl zřejmě napjatější, protože Jim zůstal najednou ležet úplně nehybně.

Zdálo se, že uplynulo půl věčnosti, když tu John prudce otevřel oči. Na tvář mu padl stín. Málem vykřikl, když nad sebou uviděl

velké oči a uslyšel zafrkání. Hned si ale uvědomil, co ho probralo z letargie.

Byl to jeho kůň, který k němu skláněl hlavu a dotýkal se ho nozdrami. Durango se o jejich koně nestaral, měl dost vlastních.

John ještě jednou zmobilizoval všechny síly. Najednou dostal nápad, který mu vrátil naději. Byla ještě možnost, jak uniknout smrti, ale to musela spolupracovat i klisna.

Pohnul pravou rukou.

„Pojď sem, Blacky, pojd' sem,“ pobízel klisnu. Sotva poznával svůj vlastní hlas.

Černá klisna nerozuměla, co se po ní chce. Radostně zafrkala, když uslyšela jeho hlas a olízla mu obličej, nehnula se však z místa.

„Tak dělej, popojdi sem!“ Kmital prsty, aby upoutal pozornost klisny na svou ruku.

Blacky si toho ale nevšímala.

John ztěžka supěl, ale stále se nevzdával.

Pootočil hlavu a podíval se na pravou ruku. Stále mluvil na koně. Už to pomalu vzdával.

Pak se stal zázrak. Blacky otočila hlavu a skláněla se k jeho ruce.

„Ještě níž, panebože,“ chroptěl John a zápasil o vzduch. Jeho prsty byly jen pár palců od ohlávky. John potil krev. Najednou ucítil v prstech uzdu. Jeho prsty v zoufalém úsilí sevřely kožený řemen. Mohl si zlomit ruku, kdyby kůň zareagoval jinak, než předpokládal, ale s tím už musel počítat. Raději zlomené zápěstí, než být mrtvý.

John pronikavě zaječel.

Blacky se zděšeně vzepjala. John zatnul zuby a nepouštěl uzdu.

Ucítil prudkou bolest – pak byla jeho ruka volná. Kolík vyskočil ze země. Černá klisna se zas uklidnila.

S kolíkem na zápěstí začal John lomcovat koženým řemenem, lomcoval tyčkou, která ho držela a zápěstí ji vytáhl. Zhluboka se nadechl.

Plíce ho bolely. Neměl ale čas odpočívat. Musel na pomoc Jimovi. Když se osvobodil z kolíků, přiskočil ke svému kolegovi, stáhl mu z krku řemen a pleskal ho po tvářích.

„Jime...Jime! Zatraceně, otevři oči! Přece neuděláš Jackovi radost

a nepojdeš tady. Tak se prober!“

„Jsem v pořádku...“ ozvala se konečně odpověď a Jim pomalu otevřel oči. Jeho pohled byl skelný. Rychle oddechoval, pumpoval vzduch do ztrápených plic. Omámeně potřásl hlavou. „Nechápu, jak jsi to udělal, ale načasoval jsi to skvěle.“ Na jeho zrudlé tváři se mihl chabý úsměv.

John Ness šel ke své klisně, vděčně ji pohladil a sundal láhev. Lačně pili teplou vodu. Za půl hodiny se cítili natolik při síle, aby mohli pokračovat v cestě.

„Musíme Lindu osvobodit z jeho moci,“ řekl Jim. „Znáš cestu i bez plánu?“

John přikývl. Jeho tvář byla jako z kamene. „Pojedeme po jejich stopách. Tentokrát nám neunikne, Jime, to si slibuji. Budu ho pronásledovat přes celé Státy, jestli to bude nutné. Jednou zas bude stát proti mně – tentokrát jen on sám. Potom vyrovnám všechny účty.“ To byla přísaha.

+ + + + +

Durango stál ve stínu vysokého kaktusu a přihlížel, jak Paco a Ernie odhazují písek. Našel úkryt zlata. Mapka je dovedla přímo k vyschlému korytu. V místě, kde se vyschlý tok stácel téměř o devadesát stupňů, muselo ležet zlato. Sám si samozřejmě nešpinil ruce. Nervózně ohlodával vyhaslé cigarilo.

Ernie Delton se chytil za kříž a sešklebil obličej. „Musím si dát pauzu,“ zabručel a otřel si z těla pot. Vylezl z díry a postavil se do stínu vedle Duranga. Ten ho chtěl nejprve zahnat zpátky do práce, ale pak rozkaz spolkł. Paco Ramiro byl natolik posedlý zlatem, že kopal jako šílenec. Stál v jámě dva na dva yardy už po pás.

„Zasloužíš si pauzu,“ usmál se Durango. „Za chvíli to zlato máme, Ernie. Dvě stě tisíc děleno třemi, to se už vyplatí, ne?“

Ernie Delton opětoval spokojený škleb. „To vůbec není špatné, šéfe. Co bude vlastně s tou ženskou?“ Ukázal bradou na Lindu, která seděla na zemi vedle kaktusu. Její výraz byl úplně prázdný.

Durango viděl lačnost v Deltonových očích. Takovouhle ženu

zřejmě v životě neměl. „Myslím, že mě rychle omrzí,“ lhal. „Potom si ji můžeš vzít.“

„To zní dobře.“

Ve skutečnosti Durango ani nenapadlo, aby se s tímto pitomcem o cokoliv dělil. Ani o zlato, ani o tu nádhernou ženu. Všechno bude patřit jenom jemu. Co bylo sedmdesát tisíc dolarů, když mohl mít dvě stě tisíc. Ne, oni nedostanou ani cent. Měl pro Paca a Erniero něco úplně jiného – kulku do hlavy.

Celou dobu už přemýšlel, kdy se jich má zbavit. Rozhodl se, že to odloží na později. V tuto chvíli byli oba příliš bdělí. Zabije je, až uvidí zlato.

Durango potlačoval vítězoslavný škleb. Jejich důvěřivost jim vynese kulku, nic jiného. Paco funěl námahou. Bylo pekelné vedro. Nebe bylo bez mráčku a vzduch se vařil. Bylo jak v peci. Mexičanovi se košile lepila na tělo, ale on se o to nestaral.

Zlato! Zlato! To byla jediná myšlenka, která ho poháněla.

Najednou narazil lopatou na něco tvrdého. Srdce se mu rozbušilo. Odhrnul lopatou písek. Pak je uviděl, kožené sáčky se zlatými zrny. „Zlato!“ zařval. „Našli jsme to zlato!“ Vtom třeskl výstřel. Mexičana zasáhla kulka do oblasti srdce a srazila ho na okraj jámy. Lopata mu vypadla z rukou. Z rány mu tryskala krev. Oči měl vyťresené úžasem. Pak se mrtev zhroutil.

„Ruce pryč od revolveru, Durango!“

Šéf banditů zkameněl.

Ernie Delton ho pomalu obešel a mířil na něj koltem.

„Ernie!“ zafuněl Durango. „Co to má znamenat, k čertu? Dej pryč ten revolver. Jsme přece partáci!“

Ernie Delton se zachechtal. „Partáci? Nikdy jsme nebyli partáci, Jacku. Choval ses ke mně jako ke špíně, jako ke sluhovi, který musí poslouchat rozkazy. A já jsem ti na to přistoupil. Byla to hnusná doba, ale vyplatila se.“

Durango na něj ohromeně civěl. „Ty... tys to všechno plánoval?“

Ernie si olízl rty. „Napadlo mě to až později. Když nás začalo ubývat a tys ještě zabil Kena, uvědomil jsem si, že se s námi nehodláš dělit. Chtěl jsi nás taky zabít. Já jsem tě ale předešel.“

„Ty jsi šílenec.“ Durango horečnatě uvažoval. Viděl na kuchaři, že je připraven stisknout spoušť. Černé ústí revolveru mířilo na jeho břicho. Byl bledý jako stěna. „Rozdělíme se o zlato. Je ho dost pro oba. Sto tisíc pro každého!“

„Proč se třeseš, Durango? Máš strach ze smrti?“ posmíval se Ernie. „Myslel sis, že jsi velký šéf? Mohl sis dovolit všechno, každou špinavost. Ale teď přišel tvůj čas. Já se taky nechci s nikým dělit a ta holka bude taky jenom moje. Tvoje kosti se budou bít tady vedle Pacových. Hrál jsi moc vysoko.“

Durangovi vyhrkl na čele ledový pot.

„Ernie!“ zaječel.

„Bude to rychlé, Jacku,“ řekl kuchař s téměř vlídným úsměvem. Celý život byl obyčejná nula. Musel strpět každé ponižování. Nikdy neměl pořádnou šanci. A teď tu před ním leželo dvě stě tisíc dolarů ve zlatě.

Linda Eatonová to pozorovala s úlekem a rostoucí nadějí. Zatímco bandité kopali zlato, nezůstala nečinná. Nepozorovaně se přisunula těsně k obrovskému kaktusu a začala si o jeho trny rozdírat pouta. Nedbala na bolest, když se jí ostny zabodávaly do rukou. Šlo jí o život. Když Ernie zabil Mexičana, povolila poslední vlákna provazu. Zakrvácenými, chvějícími se prsty si rozvázala uzly na kotnících. Konečně byla volná. S nehybnou tváří si masírovala zápěstí, aby urychlila oběh krve.

„Ty to zlato ani neuvidíš,“ řekl Ernie Delton mrazivě a zkrivil prst na spoušti.

V tu chvíli Linda vyskočila. Upadla, hned se zase zvedla a uháněla ke koním, kteří stáli uvázaní několik yardů daleko u seschlého keře.

„Ernie!“ vykřikl Durango. Instinktivně rozpoznal poslední šanci.

Ernie zlomek sekundy zaváhal. Pak stiskl spoušť. Revolver vyšlekl. Směrem k Durangovi vyšlehl ohnivý jazyk. Bandita se však stačil duchapřítomně vrhnout stranou. Kulka ho minula.

Durango plynulým pohybem vytrhl kolt. Jeho tvář se zkrivila nenávistí, když natáhl kohoutek.

John Ness a Jim Walker vymačkali z koní poslední síly. Zvířata byla prve celkem odpočatá, takže zvládala stoupání poměrně snadno.

Našli Cliffa Portera. Ležel u cesty, kde vykřvácel. Pokračovali dál, kolem poledne dorazili ke kaktusovému poli. Zřetelně viděli Durangovu stopu. John věděl, že k úkrytu zlata to už není daleko. Sesedli z koní, vzali winchestrovky a pokračovali pěšky. Vysoké kaktusy je skvěle zakrývaly.

Slunce je pálilo do tváří. Jejich hrdla byla vyprahlá stejně jako zem, po které kráčeli. Nedopřáli si ale sebemenší odpočinek. Ještě mohli dopadnout Duranga a zachránit Lindu.

„Támhle vepředu!“ zavolal Jim. Nějakých dvě stě yardů daleko zahlédl pohyb.

„Rozdělíme se,“ řekl John stroze a vydal se vlevo. Jim se stočil lehce vpravo.

Asi za pět minut zahřměly výstřely. K modrému nebi se nesly chraplavé výkřiky.

John přidál do kroku. Přikrčeně postupoval vyschlým korytem k zátočině, kde před více než čtyřmi lety zakopal zlato. Vpravo od sebe zahlédl Jima a pak uviděl Lindu. Oddechl si, když viděl, že si všimla Jima.

Zase zahřměly revolvery. Durango se nechce dělit, napadlo Johna. Vyplížil se s připravenou winchestrovkou kolem ohybu.

Pak před sebou spatřil červovlasého vůdce banditů. Durango klečel v jámě a střílel na Ernieho Deltona, který se válel za tlustým kaktusem.

Kulky rvaly kusy dužiny. Durango pálil jako posedlý. Vzal si Pacův revolver a věděl, že Ernieho dostane.

Když se Ernie vyklonil, aby riskoval mířený výstřel, schytl to. Kulka prolétla kaktusem a rozervala Erniemu hrudník.

„Bastarde,“ zasyčel Durango a vrátil kolt do pouzdra. Začal z jámy vytahovat zlato.

„Je od tebe laskavé, že jsi za nás udělal poslední práci. Ruce nad hlavu!“

John stál za jeho zády a mířil na něj puškou. Z druhé strany se zjevil Jim, rovněž s winchestrovkou.

Durango ztuhl. Nejprve si myslel, že má vidiny.

„Ty máš být přece... mrtvý?“ zahučel nevěřičně.

„Tak snadno mě nezabiješ. Vylez z té díry, Durango.“

Bandita zavrtěl hlavou. Nic nechápal. Nebylo přece možné, aby ti muži stáli z ničeho nic před ním. To nemohla být pravda. Jenomže hlaveň winchestrovky byla pravdivá. Nejraději by vyl vzteky. Chvěl se po celém těle.

„Co chceš dělat, Johrie?“ zaskřehotal Durango chvějícím se hlasem. „Chceš mě jen tak zabít? Ne, to není tvůj styl. Nikdy jsi nebyl tak tvrdý, hráči. To nedokážeš, já to vím.“ Pomalu se vracela jeho chladnokrevnost. No dobře, nezemřeli v té soutěsce, ale hra ještě nebyla u konce. Ještě přijde finále.

„Máš pravdu, Durango. Neodstřelím tě, jako jsi to udělal se svými lidmi. Nabídnu ti férovou šanci. Rozhodnou to naše revolvery.“

Durango se nevěřičně zašklebil. „A co se stane, když tě porazím? Pak mě odstřelí tvůj kumpán, je to tak?“

John si ho měřil zhnuseným pohledem. „Tak bys to udělal ty, mám pravdu? Ne, Jim odjede a nechá ti po pár mílích stát koně. To mu zajistí dostatečný náskok.“

„Dobře.“ Durango vycenil zuby.

„Johne!“ zvolal Jim. „To přece nemůžeš riskovat. My...“

„Tohle je osobní záležitost,“ skočil mu John do řeči. „Budeš respektovat to, co jsem slíbil. A teď dávej pozor, ať nezkusí nějakou špinavost. Kdyby něco, prostřelíš mu hlavu.“

Jim Walker zatnul zuby a přikývl.

John přistoupil k Durangovi a vytáhl mu kolt z pouzdra. Vyprázdnil bubínek až na jednu patronu. Pak vrátil Durangův kolt na místo. Zůstal potom stát deset kroků před ním. Jeho ruka se vznášela nad revolverem.

„Máš jeden výstřel, Durango.“ Jeho hlas byl jako led. „To je tvá poslední šance.“

Bandita si olízl rty. Jeho ruka se pomalu snesla k pažbě revolveru. Pootočil se, aby Johnovi skýtal cíl jen pravým bokem. Měl

výhodnější pozici. Slunce mu nesvítilo do očí.

„To byla chyba.“ Sebejistě se zazubil a pomalu vytáhl z náprsní kapsy tenký doutník a strčil si ho mezi zuby. Byla to válka nervů. Chtěl svého protivníka znejistit.

John Ness se však nedal vyvést z rovnováhy. Bez hnutí stál vedle zlata a pozoroval banditu.

To divadlo si můžeš ušetřit, Durango.“

„Jenom ti dávám čas, aby ses připravil na smrt.“

John Ness se usmál. „Ty nejsi nic než zbabělec,“ řekl drsným hlasem. „Máš strach, v duchu se klepeš. Jsi silný jen tehdy, když máš kolem sebe chlapy, kteří za tebe dělají špinavou práci. Jsi zbabělý kojot, nic jiného.“

Durango zasyčel a jeho dlaň pleskla o pažbu koltu. Vytrhl zbraň z pouzdra, natáhl kohoutek a vystřelil.

John šel ve stejnou chvíli do kolen, kolt jen pootočil a vystřelil přímo z pouzdra skrz jeho otevřené dno.

Výstřely se slily do jednoho.

Durangova kulka hvízdla Johnovi těsně nad hlavou. John ucítil žhavý závan. Jeho kulka však zasáhla. V Durangově čele najednou zela kulatá díra. Bandita stál v prudkém slunci, jako kdyby se obrátil v kámen. Nechápalavě třeštil oči. Pak se bez hlesu zhroutil.

Hráč na chvíli zavřel oči. To byl konec. Durango dostal to, co zasluhoval.

John pak znaveně přišel k jámě, vzal lopatu a začal pohřbívat tři mrtvé. Jim mlčky odložil winchestrovku a pomáhal mu.

+ + + + +

O týden později v Las Cruces...

John Ness zaplatil účet v hotelu Mexičan Star a vyšel na chodník. Na ulici panoval obvyklý ruch. Bylo ještě ráno a panovalo snesitelné teplo. Správný čas vyřídit práci, nebo se vydat na cestu.

Přešel ulicí a zamířil ke stanici Wells Fargo. Dostavník již stál před budovou. Čerství koně frkali, jako by čekali jen na kočího povel.

Jim Walker a Linda Eatonová tam na něj čekali. Jejich dostavník jel až večer.

„Hodně štěstí, Johne,“ popřál mu Jim a pevně mu stiskl ruku. Pocítil smutek. „Doufám, že se ti splní všechny plány.“

Hráč, který byl nyní oblečen jako seriózní obchodník, se široce usmál. „Tenhle obchod nemá chybu. Vždycky jsem snil o tom, že si koupím podíl na luxusním parníku v New Orleans. Co se svými penězi uděláte vy?“

Jim se zazubil. „Je jich trochu moc, než abych je rozházel. Co by si měl asi pořídit kovboj, který má rád svou práci?“

Linda na Jima obdivně pohlédla a pak se otočila na Johna. „Půjdeme do Kalifornie, Johne. Prý je tam krásně, hlavně kolem San Jose.“

„Takže ranč,“ zasmál se John Ness. „Takže vím, kde se můžu schovat, až budu unavený.“

Kočí vyzval cestující, aby nastoupili a usadil se na kozlíku. V příští chvíli se kočár rozjel a odjel z Las Cruces, za sebou sloup zvířeného prachu.

Jim Walker se za ním zasmušile díval a přál si, aby v tom dostavníku seděl také. Pak ale ucítil Lindinu ruku a začal se usmívat.

Tak někdy příště, Johne...

KONEC

Jeff Denver: Úhlavní nepřátelé

Z německého originálu
Die Todfeinde,
Western-Hit, Nr. 808, přeložil Tomáš Butala.

© Moravská Bastei MOBA, s. r. o., 2009

© Bastei-Verlag GmbH & Co.,
Bergisch Gladbach

Svazek 011

Karavana smrti

Rex Hayes

Byl to ten jemný oblak prachu na jihu, který toho rána upoutal pozornost Bena Isbella – bylo to ráno toho dne, kdy se jeho dcera měla vydat na dlouhou cestu právě tímto směrem.

Už dva dny se na rozpálené písčité planině neukázaly známky života. Už dva dny ležel prach na staré cestě do El Pasa netknutý a stejnou dobu už čekali čtyři tažní koně v Isbellově ohradě. Nepřijel však žádný dostavník, který by je potřeboval. To vypadalo špatně.

Isbell si dlaní zastínil oči. Sloupec prachu se pomalu blížil.